

Universitātes avīze

Trešdiena, 1994. gada 23. februārī. Nr. 11. Maksā 5 santimus.

Ar sauli vēderā ...

TEŅA NIGUĻA foto

Šajā numurā daudz runāsim par dvēseli, par tiem, kas var ietekmēt mūsu dvēseles stāvokli.

Sajusties atšķirīgam, mazliet trakam, apjukušam, vientuļam, pašapzinīgam, gandarītam, laimīgam — dažādam.

Domājam, ka Universitāte un "Universitātes Avīze" var justies gandarīta, jo saņēmusi lielisku dāvanu — sapratni un pretimnākšanu no Latvijas studentu un studenšu korporāciju saimes (ārpus Latvijas), lai varētu sekmīgi darboties LU Izdevniecība!

Dāvana ir arī materiāla — jaudīgs dators ar programnodrošinājumu, kam varbūt sekos (ļoti ceram) arī printeris un skanneris. Tad varēs salikt ne tikai laikrakstu, bet arī mācībspēku grāmatas u.c. literatūru.

Paldies jāsaka Arturam Vatvara kungam, Andrejam Baidiņa kungam, Gunāram Cimbuļa kungam, Jānim Gaiguļa kungam, Tāļivaldim Bērziņa kungam, Dacei Gulbes kundzei un daudziem vēl nenosauktiem labajiem cilvēkiem tālumā.

Tagad kārtā rīkoties mums, jo saņemts dāvinājums arī no Vācijas — tipogrāfijas iekārta. Visi kopā ejam pretī LU 75 gadiem. Kūtrums nebūtu vietā.

**ILZE BRINKMANE UN
"UNIVERSITĀTES AVĪZE"
REDAKCIJA**

VALENTĪNA DIENA SITA AUGSTU VILNI,

jo zemu krist nemaz nebija iespējams. Zāle, t. i., svētku auditorija bija stāvgrūdām pilna — visi varēja justies kā silķes mucā. Ja to grūtāk iedomāties, tad — kā pasažieri pilnā trolejbusā. Atšķirība tikai tā, ka mūzikas ritmā varēja lēkāt (dejoj) uz augšu un leju. Tāds liktenis, ja esi iekļuvis diskotēkā. jeb latviski — parastā disenē.

"Hau! Es esmu runājis," noteica students X. Ko isti — nezinu, jo pieteidos, kad lieta jau bija darīta, toties mācībspēks Klišāna kungs dzirdēja kaut ko tādu, pēc kā nācās atdot pēdējo smēķi. Šķiet, sāpēs viņam pat kaklā iesprūda asaru kamols...

Vakara viesus sagaidīja trīs Valentīni, no viņu acīm staroja siltums, laipnība un dvēselisks miļums. Ja tā sagaida, tad jūties drošs, ka durvis vienmēr būs vaļā.

Iespējams, būs arī Lūcijas dienas disene, jo ātri gribam ieiet Eiropā, pat visas pasaules aprītē, tādēļ svešumā svinēti svētki kļūst arī mūsu svētki.

Kas tad ir Valentīna diena? Saka, ka šajā dienā cilvēkiem viens otram jā-uzsmaida, var sirsnīgi sveikt ar zīmītēm, vēstulītēm u.tml., vēl miļāk dot pat buču. Bet, šķiet, ka Vēstures un filozofijas fakultātes balles organizētāji palikuši nelokāmi un noturīgi savam uzskatam, ka mīlestība iet caur vēderu, jo sajūka skaits, cik reizes Gobziņa kungs izmisīgi sauca (dziesmā): "Dod ēst!". Nē, romantiskāk noskaņotiem tomēr tika kompensācijas driskas un vismaz astoņas reizes atskaņotais mūzikas vecmeistara maestro Paula skaņdarbs "Balta saule spīd, un laivā mēs ar tevi vien..."

Jūra, ūdens — ātri varēja rasties vēlešanās padzerties un dzesēt slāpes. Šo vēlmi piepildīt bija viena iespēja — pirkt šampanieti un sulu, ko piedāvāja organizatori. Savu suliņu līdzī nēmt tika stingri noliegts — droši vien nācās atpelnīt lielos izdevumus par I&M kluba didžeju pūliņiem, garderobes,

telpu izmantošanu u.c. Bet varbūt tās bija rūpes par apmeklētāju veselību, lai nemaitā to ar pagrīdes ražojumiem.

Vēl gar sienām sēdēja daudz meiteņu, kas kāriģi lūkojās pēc uzlūgt gribošā puisieša, lai atrautos no sienas (sēdekļa u.tml.) un nokļūtu dejojā (diskotāju) pūlī.

Es tas nebiju un ļāvu viņām mierīgi sēdēt tālāk, jo bija bail, vai mācēšu ar viņām sarunāties (izplatījumā dzirdēju svešvalodu skaņas). Toties manu mieru pēc kārtējā zibspuldzes uzliesmojuma iztraucēja spēcīgas vīru rokas un līdz ar viņiem vienā ritmā iestrepuloju dekanātā, kur no Valentīna dienas laipnības nebija ne smakas. Smarža bija cita, un komplektā man ieteica
(Turpinājums
13. lappusē)

Beidzot ir radusies iespēja redzēt skaistās balss īpašnieku, kura varoņtenors skan ik pārsvētdien radio raidījumā "Lielskais pieclnieks". Lūk, viņa patiesā un apgarotā seja (dejojājs pa labi).

PREZIDENTS UN UNIVERSITĀTE

Tikties ar mācību spēkiem, darbiniekiem un studentiem, sākoties pavasara semestrim, bija ieradies Latvijas prezidents GUNTIS ULMANA kungs.

Prezidents sevi salīdzināja ar Universitāti šodienai atbilstoši — NESAKĀRTOTĪBA. Trūkst likumu, koncepcijas, pa kādu ceļu iet. Ir ieceres, bet realizācijas iespējas ierobežotas. Prezidentu ierobežo Satversme, augstskolu — finanses. Varbūt nesakārtotība jānovērs arī katram sevī. Ulmaņa kungs atzina, ka mēs kopīgi veidojam savu zemi, tāpat arī par tautu nevar teikt — tā ir laba vai slikta. Jauki būtu, ja arī augstskolas gaisotni veidotu visi kopā, lai nebūtu kauns pašiem un citiem par savtīgumu, nepadarītiem un pusdarītiem darbiem. Arī "UA" diezgan bieži ir radusies doma, ka vieglāk būtu nedarīt neko. Vēl mēģinām turpināt, jo no mums gaida tie, kas uzticējušies. Visbiežāk tie ir profesori un bijušie LU studenti, kas tagad mīt ārzemēs.

Piedāvājam prezidenta uzrunas un diskusijas fragmentus.

—Gribu pateikties šim namam par to, ka augstskola devusi zināšanas, spēku, redzesloku, izejot dzīvē. Varbūt pateicoties Universitātei es stāvu šai vietā un šai amatā. Pateicos mācībspēkiem un izsaku atzinību kursa biedriem.

Jaunajai paaudzei gribu novēlēt SA-PRAST, uz kādu mērķi viņi iet, ko viņi gaida no Alma mater. Nepieņem tik daudz vēsturi, bet pašiem to veidot. Arī prezidentam bija tikai krēsls, uz kura viņš sēdēja, kad par viņu balsoja. Šobrīd ar ministru prezidentu strīdamies par savu vietu valsts struktūrā.

Ar jūsu palīdzību gribam veidot Latvijas likumdošanu. Vai mums vajadzīga viena augstskola, kas aptver visu Latviju, vai vairākas? Kāda izglītība ir vajadzīga valstij?

LU jābūt konstitucionālai kārtībai, jābūt patstāvīgai ar savu likumdošanu. Kādi speciālisti ir nepieciešami? Droši vien uz pusi būtu jāsamazina pasniedzēju skaits.

LU izdalīti 2 miljoni 627,7 latī. Kad Izglītības ministrijā jautāju, kāda ir motivācija tieši šādam skaitlim, atbilde skanēja, ka motivācijas nav. Tajā pašā laikā uzskatu, ka LU nevar būt mācību iestāde, kas darbojas par valsts budžeta līdzekļiem vien.

Kas ir primārais — materiālais vai ideālais?

Vispirms jānodrošina Latvijas garīgais limenis, studenti jāveido par nacionāli patriotiski noskaņotiem Latvijas pilsoņiem.

Savukārt prioritāte valstī ir ārlietu un iekšējās politikas kopīgā ideja — mūsu valsts drošība. Otrās — dzīves li-

menis, t.i., mūsu tautas labklājības līmenis.

Svarīgas ir Baltijas valstu attiecības ar pasaules valstīm, Eiropu, bijušajām sociālisma valstīm. Centrālā loma ir attiecībām ar Krieviju, jo komunisma un sociālisma restaurācija vēl ir dzīva gan Krievijā, gan Latvijā. Sakarā ar Krievijas karaspēka izvešanu kā atbalsts liekas saņemta vēstule no ASV prezidenta Klintona kunga, kurā cita starpā viņš raksta: "...mūsu kopējie pūliņi sakarā ar Krievijas karaspēka izvešanu." Piekritu pasaules valstu uzskatam, ka 5,5 gadi ir optimāls laiks Skrudas lokatora demontēšanai. Diemžēl turpinās Krievijas agresīvā nostāja pret Baltijas valstīm, tādēļ pagaidām atliku braucienus uz Krieviju, jo prezidents nevar iebraukt citā valstī, iekams nav atrisināts jautājums par valstu attiecībām.

Arī attiecības starp Baltijas valstīm joprojām nav atrisinātas. Pamatproblema — kā vilkt jūras robežlinijas stratēģiski svarīgās naftas ieguves vietās. Lai arī Baltijas valstu vadītāji aptver, ka esam lielu briesmu priekšā un visiem jāturas kopā.

Slikti, ka atstāta novārtā attiecību veidošana arī ar bijušajām PSRS valstīm — Kazahiju, Ukrainu, Baltkrieviju utt. Tirdzniecībā tā varētu būt zemniecības produkcijas realizācija. Latvijas iekšpolitikā budžeta sadale liek uzmanīties par budžeta tālāku veidošanu. Ja to neatrisinās, tad ekonomiskā attīstība var kļūt problemātiska. Man kā prezidentam ir nepieņemama nostāja, ka tiks veidotas lielas, bet skaita ziņā maz zemnieku saimniecības. Igaunija redz draudus nacionālai pastāvēšanai sakarā ar zemnieku saimniecību skaita samazināšanu.

Tas viss mani uztrauc, lai arī man kā prezidenta prioritāte ir valoda, izglītība, kultūra un māksla.

LU mācībspēkus galvenokārt interesēja jautājumi par Skrudas lokatoru, politikas jautājumi.

Prezidents uzsvēra, ka viņa uzdevumi ir bruņoto spēku sakārtošana un likumdošanas iniciatīva. Šobrīd nepievēlēs un atpalcis ir likums par valodu, neskaidra ir nostāja, kāpēc liegti pilsoņu apbalvojumi, piemēram, Tēvzemes balva, kas būtu psiholoģisks un nacionāls gandarījums. Neizstrādāts ir likums par represētajiem, nav likuma par prezidentu.

Tautai jābūt pārliecinātai, ka nebūs atreibība un tiks novērstas "raganu medības".

Izskanēja jautājums par mafiju un no-

ANDRA DZEŅA foto

dokļu nemaksātājiem. Prezidents varēja atbildēt, ka valsts struktūras maz dara vai, diemžēl, nespēj neko darīt — šobrīd uz spēku var atbildēt tikai ar spēku.

Interesēja jautājums, vai prezidents ir izmantojis savas pilnvaras, lai kaut ko aizkavētu vai novērstu. Tā arī uzzinājām, ka savas prioritātes prezidents var realizēt Satversmes ietvaros, un, ja vēl 20 paraksti protestē pret prezidenta lēmumu, tad parlamentā iestājas krīze un vai nu vienam, vai otram jāaiziet.

Bija daži jautājumi arī par izglītību. Piemēram, cik ilgi nelaus strādāt piecpadsmitgadīgiem, jo valstī ir 9 klašu obligātā izglītība. Uz šo jautājumu prezidents vēl nebija kompetents atbildēt. Izskanēja atsauksmes par presē publicēto versiju, ka nepieciešama krieviski runājošo augstskola. Prezidenta viedoklis ir tāds, ka augstskolā jāglītība jāgūst latviešu valodā, jo ir iespējas braukt mācīties citur, kaut gan LU lekcijas lasa arī krievu, vācu un angļu valodā. Piemēram, Francijā arī nav dzirdēts, ka būtu ķīniešu vai cita augstskola.

(Arī rektors uzsvēra, ka augstskolā turpmāk varēs strādāt tikai tie mācībspēki, kas pārvaldīs angļu, vācu vai francu valodu — I. B.)

Vai klausīt viedoklim, ka Universitātē uzņemsim tikai savējos? Te prezidents izteica atziņu, ka šobrīd LU trūkst no senāk ar lepnumu apgalvotā — latviešu tautas universitāte, bet tajā pašā laikā aicināja neaizmirst, ka universitātes ir demokrātiskas visā pasaulē.

Kāds mācībspēks bija norūpējies, cik saimnieku valdis Rīgā. Atbilde bija lakoniska: ceru, ka pilsētā būs viens saimnieks.

Domāju, ka visi varam ņemt vērā vienu vērtīgu prezidenta padomu: izsmelsim visas iespējas, kādas ir, jo viss, kas nav noliegts — ir atļauts.

*Tikšanās reizē klāt bija
ILZE BRINKMANE*

KĀDA VALSTS — TĀDA ZINĀTNE

LU savu darbību sākusi 53. zinātniskā konference. 10. februārī Mazajā aulā interesenti tika aicināti uz plenārsēdi. Referentu teiktajā galvenā atziņa: nav valsts attīstības koncepcijas, kur nu vēl runāt par zinātnes koncepciju.

Izglītības, Zinātnes un Kultūras ministrijas Zinātnes departamenta direktors dr. fiz. A. Kapenieks dalījās informācijā par departamentā izstrādāto. Kā viņš atzina — fundamentāli pētījumi citur, ja ne Universitātē, ir nodarbošanās ar puķkopību, kur to neviens neredz. Zinātnes likums tika radīts kā glābšanas riņķis, lai zinātniekam nepārtraukti neteiktu, ko viņš drīkst un ko nedrīkst darīt. Baltijas valstu izstrādātie tīrgus orientētie pētījumi esot viskonkrētākie, jo partneri Vācijā tūlīt un nekavējoties grib radīt septiņus kopuzņēmumus. Taču A. Kapenieka kungs retoriski jautāja: vai ar pētnieciskām metodēm var radīt jaunus darba vietas?

Departaments nav zēlojis pūliņus un mēģinājis izskaitļot kredita lielumu katrā specialitātē, lai nesamazinātos studentu skaits, bet palielinātos prasme strādāt attiecīgajā studiju virzienā.

Domāts, kā palīdzēt augstskolām, proti, kā taupīt enerģiju un izstrādāt juridiskos formulējumus...

Zinātnes departaments augstākās mācību iestādes sadalījis divās kategorijās: universitātes tipa un arodaugstskolas. Pēdējām būtiski izmantot jaunākos tehnikas sasniegumus. Šobrīd valdot neizpratne, kā attiekties pret privātaugstskolām, jo tām grūti noteikt atbildības li-

meni. Departaments grib iedibināt valsts profesora statusu. Par tādu varēs kļūt, ja atsauksies uz izsludinātu profesora vietu ar kaut cik ciešamu algu — tā apgalvoja A. Kapenieka kungs.

Viņš kungs izteica varbūtību, ka augstskolas pasaulē varētu reprezentēt rektoru vai profesoru padome. Zinātnes departamentu šobrīd traucējot slepenība, tādēļ A. Kapenieka kungs aicināja veidot datu bāzi par struktūrvienībām.

Ārlietu ministrijas Amerikas un Austrālijas nodaļas vadītājs dr. filoz., docents A. Semanis mēģināja raksturot politiskā režīma attīstību Latvijā. Pēc Semaņa kunga uzskatiem, Latvija šobrīd atrodas agrīnajā demokrātijas stadijā. Politika tika salīdzināta ar teātri, kurā mainās spēlētāji un viņu partneri, nomainās mīzanscēnas. Docents aicināja kopīgi rast atbildi uz jautājumiem: kas ir galvenie noteikumi politiskajā spēlē? Kurš drīkst uzņemt uz politiskās skatuves? Viņaprāt, esam procesā uz spēles noteikumu noteikšanu. Latvijai nav drošības garantiju, jo esam traģiskā atkarībā no notikumiem Krievijā. Politiskais process ir nervozs.

Politiskā režīma attīstības scenāriju raksturo četri galvenie punkti —liberālā demokrātija (kāda no tās formām); —autoritārisms (elitārisma problēma pārejas sabiedrībās); —varas mazasinība vai impotence; —asi sociālie konflikti un kolīzijas (karaspēka klātbūtne, neapmierināti krievvalodīgie —> moldāvu scenārijs līdz pat pilsoņu karam).

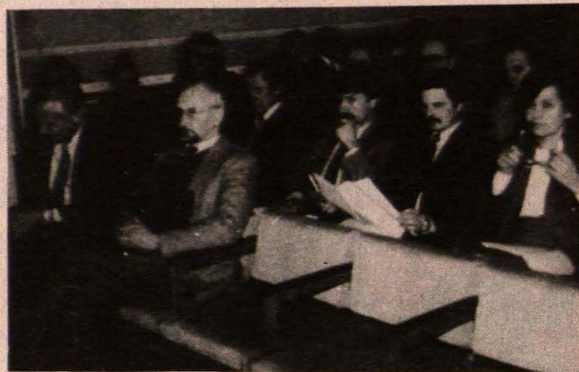
Dr. h. fiz. I. Tāle centās uzsvert, ka ti-

—autoritārisms (elitārisma problēma pārejas sabiedrībās);

—varas mazasinība vai impotence;

—asi sociālie konflikti un kolīzijas (karaspēka klātbūtne, neapmierināti krievvalodīgie —> moldāvu scenārijs līdz pat pilsoņu karam).

Dr. h. fiz. I. Tāle centās uzsvert, ka ti-

TEŅA NIGUĻA foto

kai dabas zinātnes attīsta fantāziju vispārākā pakāpē un veido godīgu attieksmi pret darbu.

Dabas zinātnes no novērojumiem pāriet uz eksperimentiem, veido modeli parādības izpētei un veic būtisku lomu estētisko principu veidošanā. Tāles kungs pats jautāja un pats atbildēja: Kādas ir dabaszinātņu apguves iespējas Latvijā? Saistība meklējama ar situāciju Latvijā. Fizikas specialitātē maz studentu, jo mācībspēku potenciāls ir novecojis. Zinātnieks šobrīd nevar paēst, tādēļ mācīties nāk un nāks tikai fanātiķi, bet apķērigākie jau aizgājuši strādāt uz bankām.

Ilgī jau nevar strādāt arī bez aparatūras. Jāpiekrīt Tāles kunga teiktajam, ka šāda "Zinātne" nebūs vajadzīga ne Latvijā, ne pasaulē. Kaut gan referents iebilda, ka arī ārzemju ekspertu slēdzieni ne vienmēr ir tie pareizākie.

Ko un kā mainīt esošajā sistēmā? I. Tāles kungs aicināja padomāt par Latvijas valdības sastāvu un pat sākt ar pārdomām par LU veidotājiem.

Plenārsēdes noslēgumā dr. h. biol. R. Kondratovičs pastāstīja par LU habilitācijas un promociju padomju darba rezultātiem 1992. un 1993. gadā.

Par to "UA" korespondentes Ineses Voikas sagatavotajā informācijā.

Šobrīd LU jāapzin 75 zinātniekus, kuri iekļūs Eiropas datu bāzē kā labākie zinātnieki. Gaidīsim rezultātus.

ILZE BRINKMANE

CIK DAUDZ NĀKOTNĒ UNIVERSITĀTĒ BŪS

Zinātņu prorektors Rihards Kondratovičs ir nobažījies par LU mācībspēku tālāko kvalifikāciju. Aplūkojot pagājušo gadu rezultātus habilitācijas un promocijas darbā (respektīvi, zinātņu doktora un zinātņu habilitētā doktora grāda piešķiršanā), skaitļi rāda, ka kopskaitā 19 promocijas un habilitācijas komisijas piešķirušas 1071 zinātnisko grādu. Lielākā daļa no tiem (998) piešķirti nostrifikācijas ceļā —

pielīdzinot padomju zinātnes doktora un kandidāta grāda atbilstošajiem Latvijas Republikas grādiem. Latvijā atšķirībā no igauņu kolēģiem padomju zinātnisko grādu pielīdzināšana nenotiek automātiski, LR zinātnisko grādu kandidātiem savs zinātniskais darbs jāaizstāv speciāli izveidotajās komisijās.

Neliels ir no jauna piešķirto zinātnisko grādu skaits, 43 doktora grādi

un 30 habilitēto doktoru grādi. Visvairāk to piešķirts pedagoģijas (10 doktori, 8 habil. doktori), filoloģijas (6 — 9) un bioloģijas (7) jomā.

Nevienam zinātnisko grādu no jauna nav piešķirušas Ģeogrāfijas, Juridiskā un Teoloģijas fakultāte. Turklāt no Juridiskās fakultātes pēdējo gadu laikā aizgājuši 8 spējīgi mācībspēki.

R. Kondratovičs paskaidroja, ka habilitācijas un promocijas darba rezul-

DĀVINĀJUMI UNIVERSITĀTEI

— Nereti no masu informācijas līdzekļiem uzziņām, ka mūsu valsti kārtējo reizi pienācis humānās palīdzības sūtījums. Dažreiz tie ir apelsīni vai lietotas drēbes, citreiz grāmatas. Šoreiz gribētu avīzes slejās atspoguļot tieši ārzemju valstu, organizāciju un privātpersonu dāvinājumus Latvijas Universitātei — mūsu Alma mater.

Visciešākais kontakts Universitātei nodibinājies ar Minsteres universitāti. Par Vācijas valdības piešķirtajiem līdzekļiem Filoloģijas fakultātē izveidots valodu apmācības centrs, kurā atrodas 21 kompjueters. Tāpat no 1993. g. pavasara pastāv speciālas programmas, kas palīdz apgūt svešvalodas. 1992. g. vasarā no Minsteres universitātes saņēmām televizorus "Panasonic", satelitantenas, printeri. Tajā pašā gadā no Vācijas saņemtas 7 kopējamās mašīnas, kuras pašlaik atrodas LU bibliotēkā, LU lietu pārvaldē, Pedagoģijas, Svešvalodu, Fizikas un matemātikas fakultātē. Kopējamās mašīnas pienāca ar visām nepieciešamajām rezervēm daļām un labas kvalitātes A4 formāta papīru (ap 14 t). Uz Holandi tika nosūtīti trīs cilvēki no Latvijas, lai iemācītos strādāt ar šīm mašīnām.

Sevišķi lielu interesi iz-

raisa no Vācijas 1993. g. novembrī saņemtā tipogrāfijas iekārta, ar kuras palīdzību LU varēs pati iespiest mācību literatūru.

versitāti tiek sūtīta no Stokholmas, Kanādas Alberta, Vestfāles universitātēm, Vācu Filoloģijas katedras, Ziemeļu Minis-

britānijas tika saņemta prof. N. Maltas bibliotēka un herbārijs, ko nodeva Botānikas muzejam. Abas sava veida kolekcijas 2. Pasaules kara beigās izveda no Latvijas uz Lielbritāniju, un tagad tās atgriezās dzimtenē, pateicoties latviešu Nacionālajai Padomei Lielbritānijā.

Patīkami, ka grāmatas LU bibliotēkām dāvināja arī Latvijas iestādes un iedzīvotāji. Mūs ar jaunām grāmatām apgādā Izglītības ministrija, Kultūras fonds, Nacionālā bibliotēka. Zinātniskā bibliotēka uzdāvināja arī karšu materiālu.

Joprojām tiek saņemti sūtījumi, kas, manuprāt, ir vērtīgāki par apelsīniem, kuru dēļ Latvijā vēl nesēn bija sacēlusies aziotāža. Kā redzam, LU labvēļu loks ir ļoti plašs, visus pat nav iespējams šeit pieminēt. Viņu labie darbi mūsu zināšanu padziļināšanas un darba atvieglošanas labā ir nesaskaitāmi, tāpēc visu Latvijas Universitātes studentu, mācību spēku un darbinieku vārdā gribu pateikt viņiem

PALDIES!

AIJA ŠULTE

DĀNIJAS ZINĀTNES PADOMES STIPENDIJAS

Dānijas Zinātnes padome piešķir Latvijas zinātniekiem stipendijas, lai atbalstītu viņu darbību Latvijā dabas, sociālajās, humanitārajās un inženierzinātnēs par 150 000 dolāriem kopsummā. Priekšroka tiks dota jaunajiem zinātniekiem, īpaši tiem, kuri jau sadarbojas ar Dānijas pētnieku grupām. Paredzētas 20 stipendijas divu gadu darbam, sākot no 1994. gada 1. septembra. Tiek pieņemti kā individuālie, tā darba grupu pieteikumi.

Stipendijas paredzētas šādiem izdevumiem:

- personīgā stipendija darbam Latvijā,
- ceļa izdevumi braucienam uz Dāniju,
- materiālu un nepieciešamo iekārtu iegādei.

Iesniegumi angļu valodā jāiesniedz līdz šī gada 1. maijam Latvijas Zinātnes padomes Koordinācijas centrā, Rīgā, Kaļķu ielā 1, 322. telpā, tālr. 227954.

prospektus u. c. vajadzīgos materiālus.

Katru gadu pienāk dāvinājumi no Vācijas, Francijas, Norvēģijas, Zviedrijas. Tiek saņemtas gan skaitļojamās, gan kopējamās, gan rakstāmmašīnas. Tādējādi LU auditorijās un laboratorijās aizvien biežāk var redzēt jaunu, studiju darbam nepieciešamu aparatūru. Tā atvieglo darbu arī daudziem LU darbiniekiem.

LU bibliotēku katalogi papildinās ar jauniem grāmatu un preses izdevumu nosaukumiem. Mācību literatūra uz Latvijas Uni-

versitātes Padomes, Eiropas Kopenas u. c.

Grāmatu sūtīšanā sevišķi aktīvi ir ārzemju tautieši un viņu organizācijas — piemēram, Londonas latviešu kopa, ČSFR Latviešu biedrība Prāgā u. c. 1992. g. beigās Ž. Lieģa kungs uzdāvināja Britu enciklopēdijas pēdējo izdevumu. Otru Britu enciklopēdijas komplektu uzdāvināja Lielbritānija. Bioloģijas fakultātei 80. gadu beigās Upsalas bioloģijas zinātnes profesora Veģa dzīvesbiedre uzdāvināja viņa bibliotēku. Tāpat 90. gadu sākumā no Liel-

PROFESORU UN DEKĀNU

tāti tiks izmantoti, nosakot LU tālāko zinātnisko darbu, piemēram — aspirantūras vietu piešķiršanā. Ja uz visu LU, teiksim, ir 30 vietas, tad priekšrocība būtu tām fakultātēm, kurās līdz šim darīts mazāk.

LU ir noslēgusi starpaugstskolu līgumu par bezmaksas habilitācijas un promocijas veikšanu, taču radušās finansciālās grūtības, jo lielākais šī darba smagums gulstas uz mūsu Univer-

sitāti, jo zinātniskos grādus iegūt uz Daugavpili, Liepāju vai Fizikultūras akadēmiju neviens no LU nedodas, kamēr lielākā daļa citu augstskolu mācībspēku grādu tiek apstiprināta LU.

Arī LU darbību kopumā šobrīd ietekmē tās ekonomiskais stāvoklis. Perspektīvas nodrošināt labākos mācībspēkus ar viņu darbam atbilstošām algām ir niecīgas. Rektoram šobrīd paredzēta 150 Ls algā mēnesī, dekāniem

un profesoriem 95 -120 Ls, lektoriem 52 -65 Ls, bet asistentiem 45 -52 Ls mēnesī, kas jau ir zem valdības noteiktā vidējās algas līmeņa. Valsts reformu ministrs Māris Gailis ieteicis paaugstināt darbinieku algas uz studentu stipendiju rēķina, taču R. Kondratovičs pārliecināti teica, ka LU problēmu šādi nerisinās.

INESE VOIKA

NEDOT CEĻU REFORMĀM?

Vārti uz Universitāti Varšavā

Varšavas, Prāgas un Budapeštas augstskolu politikas veidotāji ir gatavi reformām, tāpat kā mēs (vācieši — I. S.), taču viņiem tas iet grūti.

Ungārijas, Polijas un Čehijas republikā augstskolu reformas tiek ieviestas ļoti lēnām. Vairāk nekā trīs gadus pēc politiskajām pārmaiņām daudziem jaunievedumiem pretojas vēl komunistiskajā laikā nodibināto mācībspēku inerces un konservatīvais noskaņojums. Taču ir arī panākumi.

Austrumeiropas reformatori jau spējuši veikt dažus principiālus pārkārtojumus, piemēram, tālejošu augstskolu autonomiju. Institūtu iekšējo dzīvi bez tam tomēr vēl veido vecais klimats, tāpēc plešas plašumā neapmierinātība daudz darbā pieņemto reformatoru vidū. "Mēs gribam pārāk daudz uzreiz," — aptuveni tā teica Janušs Grželaks, kurš 1990. gadā postkomunistiskajā Polijas valdībā bija izglītības ministra viet-

nieks. Viņš informēja: "Mēs esam konstatējuši, ka profesoriem vajadzīgs ilgs laiks, lai mainītu savu nostāju."

Līdzīgi Čehijas gadījumā situāciju apraksta Ladislavs Čērīhs, Austrumeiropas un Eiropas Kopienas pilnvarotais izglītības politikas kopsadarbības jomā: "Pat cerību nesēji — rektori un dekāni jaunā paudze, kas tikai neilgu laiku ir savos amatos —, vēl nav ievērojuši, ka aizvadītajos 50 gados augstskolas izglītības jomā kaut kas izdarīts. Viņi nododas elitāro universitāšu projektam pēc 30 gadiem."

Mēs varam atrast daudzus pusgatavu vai neveiksmīgu reformu mēģinājumu piemērus: kaut vai Brīvo mākslu fakultātes iznīkšana Budapeštas Eōtvōs Lorand universitātē. Šeit fakultātes studentu padomei bija lielāka brīvība mācību priekšmetu izvēlē. Taču tai bija jāatkāpjas, kad reformām ceļā stājās augstskolu pārvalde un izglītības ministrija. Čehijas Re-

publikā izglītības ministra Petra Pithas politika nokļuusi kritikas krustugunis. Izglītības komisija parlamentā Pitham ir pārmetusi bezdarbību. Līdz pat šim laikam tiek ignorēti pasaules Bankas un to Rietumu naudas devēju padomi, kuri grib izveidot jaunu augstskolu struktūru un ieviest isāku studiju laiku. Polijā daudzās mazās augstskolas nobloķējušas projektu, kurā tika paredzēta valsts līdzekļu sadalīšana atsevišķiem institūtiem, ņemot vērā to sasniegumus. Pretinieki bija par tādu finansējuma modeli, kas ņemtu vērā tikai mācībspēku un studentu skaitu. Vairāk nekā 100 mazo poļu augstskolu līdz šim ir ar panākumiem pretojušās apvienošanai ar lielajiem institūtiem.

Autonomijai, kuru augstskolas pa to laiku ir saņēmušas, ir arī savas ēnas puses. Ir tikai viens ietekmes līdzeklis, ar kura palīdzību mazās, nepazīstamās augstskolas var

iekustināt uz pārmaiņām.

Augstskolās valdošais vecais gars nepārprotami pretojas jaunajām vēsmām. Un vecā gvarde turpina sēdēt savās vietās. Kritiķi par zaudētu iespēju uzskata to, ka augstskolas nav tūlīt pēc politiskā apvērsuma atbrīvojušās no konservatīvajiem, nespējīgajiem mācībspēkiem. "Tagad tas diez vai ir iespējams," domā Gjorgijs Bencs no Budapeštas universitātes Filozofijas fakultātes. "Pārmaiņai bija jānotiek 1990. gadā — 20 līdz 30% profesoru toreiz vajadzēja aiziet."

Arī naudas trūkums noslāpē daudzus reformu mēģinājumus jau iedīgli. Visās trijās Austrumeiropas valstīs budžets zinātniskajai izglībai ir bīstami samazinājies. Atalgojums brīvajā ražošanā ir daudzkārt augstāks nekā augstskolās.

Polijā finansiālā situācija ir sevišķi kritiska. Piemēram: kad Varšavas universitātes Psiholoģijas fakultātē tika iz-

KAUT KO TEIKT VAR NE TIKAI POLITIĶI

sludināts konkurss uz piecām asistentu vietām, nepieciešams neviens pats kvalificēts kandidāts. Tikai pēc ilgstošiem meklējumiem tika sameklēti interesenti.

Arī fakultāšu patstāvība nelabvēlīgi attīstās tur, kur trūkst gatavības sadarboties. Tādēļ tiek izšķērdēti līdzekļi. Jozefs Jarābs, Olmucas universitātes rektors, apraksta augstskolas vadības bezspēcību. Tā nespēj novērst to, ka gan Pedagoģijas, gan Medicīnas fakultātēm ir iekārtota viena vienīga slimnieku kopšanas nodaļa. "Akadēmiskā padome ir izstrādājusi priekšlikumus, un Senāts ir tos pieņēmis, bet galu galā tas taču vēl neparāda, kā lēmumus īstenot fakultātēs," kritizē Jarābs. Un: "Fakultātes nesaprot, ka viņas būs stipras tikai tad, ja arī universitāte būs stipra."

Lai pretotos šādām nekārtībām, čehu parlaments drīz apspriedīsies par piemērotām korekcijām augstskolu struktūrā. Ar pārkārtojumu palīdzību tiks pastiprināta augstskolu pārvalde. Pārdomātais projekts pirmoreiz čehu augstskolām nolīdzina ceļu nodevu ieviešanai, kas segtu 20% no augstskolu izmaksām. Bez tam tiks atļautas privātās augstskolas.

Dažs labs panākums izglītības sistēmā ir Austrumeiropas reformatoru kopsadarbības rezultāts ar Rietumiem. Uz labiem panākumiem cer "Centrālās Eiropas Universitāte" (CEU), ko nodibinājis kāds ungāru izcelsmes amerikānis Georgs Soross. Šis institūts importē vadošos Rietumu zinātniekus kā vieslektoros augsti kvalificētu speciālistu sagatavošanai Prāgā un Budapeštā. Daudz uzslavu izpelnījušies arī 50 cilvēku lielā valsts pētījumu komiteja Polijā par jaunu finansēšanas modeli. Prasība pēc pētījumu pasākumiem ierobežo tikai projekta veidu un kvalitāti. Politiskajām un personiskajām attiecībām, kā tas bija komitejā, nākotnē būs jāpaliel aiz laboratorijas durvīm.

No Bārtona Bollāga materiāla laikrakstā "Deutsche Universität — Zeitung" 9/1993 tulkojusi
ILZE STIKĀNE

Kustība nesēn atnākusi arī līdz Latvijai. Mums gan ir tikai asociatīvās grupas statuss, tāpat kā citām Austrumeiropas valstīm. Un mēs paši — diezgan neliela domubiedru un draugu kopa.

Daudziem, tāpat kā senāk — padomju laikos, cīņa par mieru droši vien saistās ar protesta demonstrācijām pret ASV kara bāzēm Klusā okeāna salās vai lozungu PSRS — miera sargs. Bet šodien izpratnei par daudzām lietām jāmainās. Jaunieši citās valstīs jau sen uzskata, ka miers nav tikai pretstats jēdzienam karš. Arī mēs šim vārdam varam piešķirt dziļāku jēgu. Galu galā, vai tad tieši savstarpējie pārpratumi, nezināšana un nevēlēšanās kontaktēties, pasivitāte nerada gaisotni, kur izaugt vardarbībai.

Rietumeiropā jau sen darbojas Kristīgā kustība par mieru. Tās biedri — pārsvarā studenti vecumā līdz 30 gadiem. Tāpat jaunieši, kuri neatzīst, ka tikai valstu valdībām ir tiesības veidot starpvalstu attiecības. Nav jābūt apstulbībai ideālistam, lai saprastu, ka miers pasaulē būs tikai tur, kur valdīs izpratne pašu cilvēku starpā: tur, kur tiks atņemti aizspriedumi, ka kaut ko teikt var tikai politiķi.

Jāpiebilst, ka Kristīgajai kustībai par mieru ir maz sakara ar baznīcu. Var teikt, ka nosaukums ir novecojis, jo organizācija sen pārkāpusi kristīgās pasaules robežas: atbalstītāji ir Vidējos Austrumos, Ziemeļ- un Dienvidāfrikā, Latīņamerikā. Bet kustības nodaļas Francijā, Lielbritānijā, Vācijā, Portugālē, Itālijā u. c. ar centru Briselē. Vislielāko atbalstu darbā sniedz Eiropas Savienības jaunatnes struktūras.

Latvijas grupai šobrīd kā visur galvenās ir materiālās problēmas, jo bez reāla atbalsta var tikai paplāpāt. Lai realizētu kādu projektu, nepieciešams kaut vai

lāds sākums kā savs telefaksa aparāts. Bet apspriešanas vērtu problēmu ir ļoti daudz. Piemēram, rumāņu grupa šovasar rīkos semināru par minoritāšu kultūras problēmām. Jāsaka, ka semināri ir viena no galvenajām darbības formām. Tāpat arī pētījumu ceļojumi un darbs grupās, lai savāktu informāciju, tieši kontaktējoties ar citu valstu jauniešiem. Vēl darba nometnes, kas parasti notiek kādā valstī pāris nedēļas. Bet tām ir ļoti praktiska nozīme. Piemēram, Francijā studenti ir restaurējuši kādu vēsturisku ciemu. Citi tur arī dzīvo. Bet sākumā bija ideja palīdzēt dzīves atstumtajiem: ārvalstu bēgļiem, jauniešiem, kas nevar atrast darbu, kā arī tiem, kuri vēlas baudīt komūnas dzīves priekšrocības. Līdzīgs projekts top arī Palestīnā, kur Birzeitas universitātes arhitektūras studenti cer restaurēt vēsturisku ciemu, kurš pamests pēc Izraēlas okupācijas. Lai to veiktu, plānots piesaistīt ilgtermiņa brīvprātīgā darba nometni. Tā nav naudas pelnīšana, jo samaksa ir minimāla. Galvenais ir iespēja strādāt kopā ar citu zemju cilvēkiem pat vairākus mēnešus. Arī vairāki Latvijas jaunieši mēnesi strādāja ar Horvātijas bērniem, kuri pārcietuši karu. Projekts ietilpa kustības palīdzības programmā Austrumeiropai.

Katru gadu kustības padomē tiek izskatīti valstu priekšlikumi, izvēloties vadmotīvus turpmākajam darbam. Šogad — pret rasismu un ksenofobiju, kura ietvaros notiks semināri "Sievietes islama sabiedrībā", kur tiks skartas pieaugošās ziemeļu — dienvidu

problēmas. Kustības par mieru Portugāles nodaļa plāno paplašināt kontaktus ar Vidējo Austrumu un Ziemeļāfrikas valstu problēmām, tikties ar turienes jauniešiem, lai pēc tam izdotu informatīvu grāmatu. Tā grupu darbības virzieni nacionālā un starptautiskā līmenī ir cieši savijušies.

Jāuzsver, ka Kustība par mieru nav politiska organizācija, kaut arī cilvēktiesības ir viens no darbības pamatjautājumiem (ar to organizācijā iesaistījās arī Latvijas grupa). Reizēm iespējamas nesaskaņas, kas saistītas ar attieksmi pret nopietnām starptautiskām problēmām. Ja nav tā, kurš pateiks, kā pusē ir patiesība, — nav tiesību nostāties par labu vienam vai otram. Tad jāpajautā, vai vienkārša aprunāšanās par tēmu nav bezjēdzīga. Bet kustībā pats darba process ir ne mazāk svarīgs kā galarezultāts. Otrs darba virziens — izglītība attīstībai — kam veltīti kontakti kultūras jomā (Dženacaho kinofestivāls Itālijā, teātra iestudējumi utt.) vērsti uz tuvināšanos starp jauniešiem, līdz ar to starptautiskām kultūrām, tautām.

Mūsaprāt, pats galvenais, ko spēj dot starptautiskā kustība par mieru, iespējas paplašināt savu redzesloku, paskatīties uz pasauli no cita cilvēka pozīcijām vai vismaz mēģināt to. Mēs nevaram pretoties savstarpējai atkarībai ekonomikā un kultūrā, kas veidojas pasaulē. Mēs negribam kļūt par kosmopolītiem. Un tāpēc mēs uzskatām, ka jāizmanto visas iespējas iepazīt šo pasauli, kurā esam iesaistīti.

ILZE JOZEPA,
*Vēstures un filozofijas
fakultātes starptautisko
attiecību specialitātes
I kursa studente*

PSIHOLOĢIJA — MĀCĪBA PAR DVĒSELI, BET ACIS — TĀS SPOGULIS

Pārfrāzējot dzejnieka rindas, varētu teikt, ka (mums, latviešiem) Universitātē (dzejnieku) psihologu vesels bars. "UA" MĀRĀS SADOVSKAS personā mēģināja noskaidrot psihologu darbības sfēru.

Psiholoģija ir zinātne par psihes rašanās attīstības un funkcionēšanas likumsakarībām. Psiholoģija ir cieši saistīta ar citām zinātnēm, īpaši nozīmīga vieta tai ir to zinātņu kompleksā, kuras pēti cilvēku. LU psiholoģijas dienesta darbības pamatā ir šī zinātniskā pieeja.

Latvijā sociālo un psihisko faktoru loma joprojām netiek pienācīgi novērtēta, medicīna nav pietiekoši centrēta uz cilvēku kā psihes un ķermeņa vienību, to apliecina 1993. gada vasarā notikušā 2. Pasaules Latviešu ārstu kongresa materiāli. Mūsu darbības sfēra ir tieši saistīta ar šo faktoru tālāku attīstību. Tā uzskata LU psiholoģijas dienesta vadītājs Gunārs Baubelis un viņa kolēģi — medicīnas doktore Gunta Ancāne, psihologi Sandra Gudzuka un Marina Karnišāne, ārsti — psihoterapeiti Juris Batņa un Voldemārs Švarcs. Viņu vēlme — palīdzēt saskatīt, veidot šo saistību cilvēkā.

— Šobrīd psihologa, psihoterapeita palīdzība būtu nepieciešama lielum vairumam cilvēku — tā apgalvoja Psiholoģiskā dienesta laudis.

Atbildi izvēlas cilvēks pats!

Psiholoģiskais dienests Latvijas Universitātē tika izveidots pirms diviem gadiem ar domu — sniegt psiholoģisko atbalstu studentiem, mācību spēkiem, darbiniekiem. Analogiski veidojumi pasaules augstskolās ir jau pierādījuši savu nepieciešamību. Universitātes vadība ir ļoti pretimnākoša. Mēs strādājam studentu poliklinikā, telefons 226713 vai 289620.

Šķiet, visaktuālākā ir sevis izzināšanas problēma. Cilvēkam rodas tieksme skatīties pašam uz sevi, apzināties tos apstākļus, kas traucē viņa attīstībai, lai net, darbu spējam. Sāk parādīties vēlme iet "ciņā" pašam ar sevi, lai mazinātu periodisko depresiju, stresu, hronisku nogurumu, apātiju, bezmiegu, bailes, ilgstošu iekšēju nespēju koncentrēties darbam, mācībām, uztraukumu un daudzus citus apstākļus, kas traucē rast to LABSAJŪTU, kura nepieciešama, lai cilvēks būtu vesels. Viņi cenšas rast atbildi

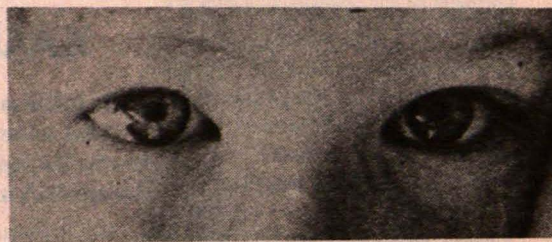
uz sev uzdotajiem jautājumiem: "Kādu specialitāti man labāk izvēlēties? Vai esmu spējīgs uzsākt savu biznesu? Kas mani nomāc? Kāpēc mani nesaprot? Kāpēc man rodas bailu izjūta? Kāpēc esmu noguris? un daudzi citi — Kāpēc?"

Tā jau ir pašanalīze, lai atrastu, novērstu simptomus, kuri traucē personības attīstībai. Bet simptomu novēršana ir funkcionāli atkarīga no veselības, sarežģītas, saistītas struktūru sistēmas (no individualitātes, apkārtējās vides...). Jāatceras, ka analizējot sevi, mēs nevaram izzināt tikai tās vietas, kuras ir vislabāk apgaismotas, bet jāielūkojas daudz dziļāk, pilnīgāk. Analogiski, lai iepazītu Rīgu, nepietiekoši ir to aplūkot no Pētera baznīcas skatu torņa augstuma, bet ir jāveic daudz lielāks darba apjoms. Atbildi uz šiem jautājumiem jūs izvēlaties pats, bet mūsu uzdevums ir palīdzēt ātrāk to saskatīt.

No šīs sistēmas, nosacīti varētu izdalīt dažas problēmas, parādot tikai tās visspilgtāk izgaismotās vietas. Piemēram, adaptācijas problēma. Iestājoties LU, mainās apkārtējā, ierastā vide, studentam ir "jāpielāgo" sava uzvedība dotajai situācijai, notiek dažas pārmaiņas viņa personībā. Ja to laicīgi nespēj pārvarēt, tiek izjaukta labsajūta, parādās dažāda rakstura sekas (simptomi). Līdzīgi — LU beidzot, uzsākot darbu. Un mūsu uzdevums — palīdzēt viņam atgūt labsajūtu, protams, tā vairs nav pilnīgi vienošana ar iepriekšējo.

Kad zūd šis līdzsvars, kurš katram ir savs, var rasties problēma, par kuru mēs agrāk nerunājām — tā ir dzīves jēgas zaudēšana, kuras rezultāts var būt ļoti skumīgs — pašnāvība. Svarīgi ir cilvēkam šajā bezizejas situācijā palīdzēt saskatīt izeju.

VOLDEMĀRS ŠVARCS: Mūsu uzdevums palīdzēt cilvēkam pretrunas pārvarēt pēc iespējas īsākā laikā. Taču viņam jābūt vēlmei arī

šam līdzdarboties. Mūsu dzīvi neveda lietas vai apstākļi, bet gan attieksme pret to visu. Tādēļ, ja cilvēkam ir dzīves jēgas zudums, pirmkārt, tas ir darbs ar viņa attieksmi. Klientam pašam jābūt ar lielu vēlmi strādāt, apzināties, ka vizīte pie psihoterapeita nav vienkārši ziņkārības piepildījums, bet dzīves nepieciešamība. Arī man ir dotas tikai 45 minūtes katram klientam. Un, ja mēs izprotam šo laika vērtības apziņu, kopā varam panākt ļoti daudz. Taču tikai kopā.

JURIS BATŅA: — Savā darbā es saskāros ar problēmu, par kuru agrāk vispār nerunāja — tā ir seksuālā vardarbība, kas izsauc smagus pārdomojumus.

Kādu padomu varētu sniegt, lai attīstītu "normālu" intimitāti starp diviem cilvēkiem? Pirmajā vietā es atzīmētu spēju risināt konfliktus. Es ieteiktu, pirms cilvēki precas, tāpat kā rietumu valstīs, viņiem vajadzētu rast iespēju apmeklēt konfliktoloģijas kabinetu. Pašlaik Latvijā ir dramatiska situācija. Pēc statistikas datiem — pagājušajā gadā apprecējās 18 tūkstoši cilvēku, bet 14 tūkstoši izšķīrās. Tas saistīts ne tikai ar ekonomiskajiem, bet bieži vien ar psiholoģiskajiem faktoriem.

Kā jūtamies Universitātē?

— Brīnišķīgi. — tā Gunta Ancāne. — Ir ļoti respektējoša attieksme pret psiholoģijas jautājumiem. Taču vieni mēs galā netiekam. Mēs varam sevi "apkraut" ar ļoti daudziem pacientiem, strādāt 20 stundas diennaktī.

Fotografija: No kreisas Juris Batņa, Voldemārs Švarcs, Māra Sadovska, Gunta Ancāne un Gunārs Baubelis

Vienalga tas būs daudz mazāk, nekā vajag. Jebkurā sabiedrībā vismaz diviem procentiem cilvēku ir vajadzīga psihoterapeita palīdzība. Ja šobrīd Latvijā ir apmēram 10 - 15 cilvēki, kuri psihoterapijā strādā Eiropas standartu līmenī, pieprasījums ir viens pret tūkstoši. Tādēļ gatavojam sev kolēģus. Jau no pagājušā gada esam izveidojuši apmācības kursu psihoterapijā un psihosomatiskajā medicīnā Universitātes Pedagoģijas fakultātes studentiem. Palīdzību sniedz ārzemju kolēģi, gan arī tautieši ārzemēs. Sākumā bijām nedroši: vai tas, ko varēsim dot, būs pietiekoši. Mums bija liels prieks, kad izrādījās, ka tas ir noderīgi. Par lekcijām ir liela interese, labas atsauksmes. Tagad topošie klīniskie psihologi iziet lielo praksi dažādās Rīgas slimnīcās. Pirmās atsauksmes ir atturīgas, taču ir arī augsti vērtējošas. Ārsti saprot, ka tas ir ceļš, kā relatīvi ātri varētu humanizēt medicīnu.

Ja mēs liekam savu enerģiju apmācībā, tad pēc gada, diviem trim mums nāks palīgā arvien vairāk un vairāk kolēģu. Rezultāts būs labāks.

Jo nabadzīgāka valsts, jo emocionālāki cilvēki.

Kā šo teicienu komentētu jūs?

GUNTA ANCĀNE: — Tad, kad ir grūti, daudziem cilvēkiem ir tāda vēlme norobežoties, nolist maliņā. Nabadzīga valsts to arī it kā stimulē: nav naudas, ar ko aiziet uz teātri vai pasēdēt kafejnīcā ar draugiem. Bet šajā "bedres" situācijā es aicinu — dodiet vairāk viens otram emocionālo atbalstu. Tas ir vēl svarīgāks par latiem, ko mums kāds varētu iedot.

VOLDEMĀRS ŠVARCS: — Ir jāveido labdabīgi kontakti. Ņemsim, uzsmaidīsim cilvēkam, pavirzīsimies sāņus! Un arī mēs saņemsim smaidu pretī. Viens vilcienā, otrs trolejbusā, cits auditorijā, bet sāksim jau šodien veidot šo labdabīgo emocionālo ķēdi!

Redakcijas piebilde.

Ka psiholoģiskais dienests ir noslogots, liecina fakts, ka redakcija 3 mēnešus gaidīja, līdz psihologi izlasis un akceptēs sagatavoto materiālu. Tad nu kopīgiem spēkiem tas ierauga dienasgaismu. Jācer, ka pacientiem tik ilgi nebūs jāgaida sava rinda.

Galvenais ir pacietība un labvēlīga attieksme vienam pret otru.

Ar ātriem receptu bloku panākumiem ārsti, paši to nezinot, veicinājuši novirzi uz medikamentu narkomāniju. Noņemšanās ar pacientu noskaņojumu aizņem visvairāk laiku.

Eksperti iesaka alkoholiķem atteikties no anonimitātes. Dvēseles problēmas, kuras noved pie alkoholisma, var tikt atrisinātas kopīgi.

"Kopš es satikos ar sievietēm, kurām ir līdzīgas problēmas, mans noskaņojums kļūst stabilāks," saka Helēna. "Es ļoti daudz domāju par to, ko es patiesībā gribu, un kāda vieta manā dzīvē ir alkoholismam. Uzskatu, ka šis ir labākais veids, kā no tā atbrīvoties."

No žurnāla "Tina" tulkojusi
ILZE STIKĀNE

ĻŌTI DAUDZ IR APJUKUŠO UN VIENTUĻO

nāt draudzīgas attiecības. Tikai ar alkoholu asinis es jutos pašapziņīga, kļuva daiļrunīga. Man vajadzēja aizvien vairāk, lai to spētu, lai sasniegtu vajadzīgo noskaņojumu, un galu galā man tas bija nepieciešams, nevis lai kontaktētos ar citiem cilvēkiem, bet lai noreibtu. Beigās es sēdēju visu laiku mājās un dzēru vien na pati."

No medikamentiem un alkohola atkarīgās sievietes labi apzinās, kādā fatālā situācijā viņas ir iekūlušas. Kā uzskata psihologi, krīzes periodā sevi izpostīšana ir tēksmes cēlonis ir audzināšana. No savām mātēm daudzas ir iemācījušas, ka pienākuma pildīšana un nevainojama uzvedība ir svarīgāka nekā personiskā iekšējā dzīve. Tā viņas mēģina vēlāk, arī nepanesamās situācijās, varonīgi turēties un maksā par to dārgu cenu.

"Mani vecāki katrā zinā vēlējas, lai es kļūtu par juristi," stāsta Katrīna (27 g.). "Man studijas bija elle. Ar tabletēm mācības gāja labāk. Arī lai ūktu galā ar darba stresu, es ieņēmu kādu tableti. Katrā situācijā es atradu piemērotu līdzekli. Ārsti izrakstīja zāles, vadoties vienīgi pēc manām atbildēm uz viņu jautājumiem, kad es aprakstīju kaut kādus simptomus."

sieva ir alkoholiķe. Pētījumi aptver sievietes vidū pieaugošu ne tikai alkohola, bet arī tablešu atkarību. Eksperti lēš, ka Vācijā ir pāri par 600 000 apjukušo. Sevīši daudz ir neapzināto — kuras līdzīgi Helēnai spēj ļoti ilgi savu slimību noslēpt.

Psihologi domā, ka pārslodze darbā un mājamsmiecībā spiež sievietes meklēt glābiņu un patvērumu reiboni. Tam klāt nāk pārspīlētā pienākuma apziņa būt atbildīgai par ģimeni un pārējo. Daudzas bez pārtraukuma skrien rīksiem, un atslābināties viņas var tikai ar alkohola palīdzību.

"Sieviešu problēmas būtība ir mūsu pašu apkārtējo nicināšana," domā diplomēta psiholoģe Rozvita Zoltaua. "Lai palīdzētu sievietēm alkoholiķēm, jāatrisina viņu ikdienas problēmas, jāapsprīž tādas tēmas kā panākumu slōgs, attiecības ar cilvēkiem, bailes no šķiršanās."

Kas vairs nevar dzīvot bez alkohola un tabletēm, ir ļoti vientuļš. Apjukušās meklē izpratni un līdzjutību, jūtas pamestas un pārslogotas. Taču tiekšanās pēc pudeles nedara līdzcīvēkus tuvākus, bet iegruž šīs sievietes vēl dziļākā izolācijā.

Irēne, "sausā" alkoholiķe, stāsta: "Visā savas dzīves laikā man ir bijušas grūtas bas kontaktēties ar cilvēkiem un nodibi-

Latvijas galvenais narkologs

Jānis Strazdiņš apgalvo, ka Latvija šobrīd ir katastrofāla situācija.

Bēdīgākais tas, ka daudzi šobrīd atkarīgi no ļoti dārgas narkotikas vielas - kokaina ...

Izrādās, ka cilvēki dzīvo, mīlē un cieš visā pasaulē, arī Vacijā.

"Draudzenēm es esmu tikai supersieviete." Stāsta Helēna (38 g.). "Tev jau izdodas viss, viņas saka. Patīkams vīrs, divi ļoti padevušies bērni, dzīvoklis vienmēr vislabākajā kārtībā un vēl vajprātīgs darbs — sekretāre uz pusslodzi. Ja viņi zinātu... Protams, man viss veicas. Bet tādēļ jau no rīta nepieciešams pirmais uzmundrinājums."

Vēl Helēnai izdodas noslēpt no draugiem un radniekiem savu atkarību no alkohola. Viņas vīrs gan ir jau kļuvis aizdomīgs.

"Darba vietā es iedzeru laiku pa laikam, lai neostu pēc alkohola. Bet vakaros es atkal iemetu pa kādai glāzītei. Mans vīrs jau jautā: "Vaj tiešām tev jādzēr tik daudz?"

Acimredzot vīrs vēl neaptver, ka viņa

SKOLOTĀJAM JĀBŪT ARĪ PSIHOLOGAM

Šādi uzskata Imantas Latviešu ģimnāzijas direktors Māris Upens. Tādēļ, sadarbojoties ar Universitātes Pedagoģijas fakultātes docenti, psiholoģijas katedras vadītāju Intu Tiltiņu, otro gadu darbojas Universitātes skolu psiholoģiskais centrs. To palīdzējis izveidot skolu psihologu asociācija, kas arī tagad piedalās centra darbā.

Skolotāji var noklausīties lekciju ciklus par bērnu psiholoģiju, notiek konsultācijas bērnu vecākiem un skolotājiem. Centrs palīdz arī pārbaudes uzdevumu atlasē un to piemērošanā skolu psihologu darbam.

Imantas Latviešu ģimnāzija un Pedagoģijas fakultāte ir abpusēji ieinteresētas sadarbībā, jo katedra palīdz skolai. Psiholoģijas studenti, savukārt, piedalās mācību stundās un konsultācijās. Tā viņiem ir vajadzīga un interesanta prakse.

Par Psiholoģijas Centra nozīmi sko-

las dzīvē direktors Māris Upens teica tā: "Mums veicies, ka pirms pusotra gada, kad docente Tiltiņa meklēja telpas, mēs piedāvājām savējās. Centrs irē telpas, bet mēs samaksu ņemam "graudā" — mācāmies no viņiem psiholoģiju. No tā iegūst skolotāji, līdz ar to arī bērni.

Bieži problēmas ģimenēs rodas tādēļ, ka vecāki ir ārkārtīgi nekompetenti audzināšanas jautājumos. Tādos gadījumos bērni ir sasaistīti, neprot izteikt savas domas. Skolotājiem tas jāredz un jādzird. Taču, ja viņi neprot rast kontaktu ar bērniem, tad jādarbojas psihologiem — jāpalīdz rast uzticības atmosfēru viņu starpā.

Docente Tiltiņa un psiholoģijas specialitātes studenti veikuši bērnu testēšanu un anketēšanu. Viņiem ir materiāls savai darbībai un pētniecībai. Mēs nedrīkstam aklī kopēt Kanādas, Vācijas vai Zviedrijas pieredzi.

Jo, lai cik ir pasaulē dažādu teoriju, katra valsts, vieta un vide prasa ko savdabīgi īpatnu.

Bērns attīstās, veidojas un mums šis process ir jāvada. Esam konstatējuši, ka trešajai daļai bērnu klasē ir problēmas. Tādēļ šajā jomā ir ļoti daudz darba. Cik daudz bērnu mēs spētu paglābt! Reketā, starp citu, ne viens vien tir tāds, kurš no skolas izmests tikai tāpēc, ka viņš nav uzklauzīts un izprasts.

Šāda veida dienests skolās bērniem ļoti palīdzētu arī nekļūdoties izvēlē pēc 9. klases beigšanas. Bet, ja uz tā rēķina taupīsim naudiņu, zaudējums būs daudz lielāks. Interese par šādu dienestu ir liela arī no vecāku puses. Ja sākumā reti kurš atnāca uz konsultāciju, tad šobrīd nāk ļoti daudzi. Viņi ir ļoti atsaucīgi. Tādēļ palīdzēsim bērniem visi kopā.

SKOLA, KURA SARGĀ SAVU MUNDIERA GODU

Jau kopš rudens Pedagoģijas fakultātē tā pamatīgi darbojas jauna vienība — PIEAUGUŠO PEDAGOĢISKĀS IZGLĪTĪBAS CENTRS. Tā tehnisko darbu veic trīs cilvēki, bet lekcijas lasa pašu un Filozofijas fakultātes mācībspēki, arī daži mediķi. Centra direktors ir fakultātes pasniedzējs, filozofijas doktors Alvars Baldiņš.

Kad zvanīju uz Pedagoģijas fakultāti un jautāju, kurš varētu pastāstīt par jauno struktūrvienību, man teica, ka vislabāk to varēs Baldiņa kungs. Viņš tam labprāt piekrita.

— IDEJA NĀCA NO SKOLOTĀJIEM,

kuri māca krievu valodu latviešu skolās. Valodai atvēlēto stundu skaits sarūk un skolotāji, lai viņi nepaliktu bez darba, ir jāpār kvalificē. Tāpēc pagājušogad sākām ar angļu valodu. Visus skolotājus, kuri gribēja apgūt angļu valodu kā otru specialitāti, ņēmām pie sevis studēt.

Tagad apgūstamo specialitāšu skaits krietni paplašinājies. Ir pedagoģijas kurss skolotājiem, kuri strādā skolās, bet viņu specialitāte — bioloģija, ķīmija vai kāda cita. Pie mums iespējams apgūt kultūras un mākslas vēsturi, psiholoģiju, mājturību, darb-mācību zēniem, tekstilmākslu, kā arī kļūt par ziedu dizaina skolotāju.

Pamatā pieņemam cilvēkus, kuriem ir jau viena augstākā izglītība, dodam iespēju iegūt otru. Piedāvājam vairāku gadu studijas — kā kurā specialitātē.

Psihologa bakalaura grāds iegūstams trīs gados. Angļu un vācu valodā divi gadi. Mājturībā no gada līdz četriem. Šajā specialitātē pieņemam arī ar vīdējo izglītību, bet nosacījums, ka šiem cilvēkiem jāstrādā skolā.

Pie mums studē arī bezdarbnieki. Mācās cilvēki no firmām, kuri grib iegūt jauno skolotāja specialitāti.

IESPĒJAS UNIVERSITĀTES STUDENTIEM

Kopā ar vācu kolēģiem izveidojām papildspecialitāti Universitātes studentiem — sekretārs- referents. Piemēram, svešvalodnieki, jau studējot strādā firmās dažādus darbus. Jaunā specialitāte dod zināšanas dokumentu noformēšanā, darbā ar kompjuteriem, uzvedības kultūru.

Piedāvājam studentiem trīs mēnešu sekretāru referentu kursu. Viņiem ir vācu atestāti un šī kvalifikācija Eiropā atzīta.

Piemēram, viena studente no Ekonomikas fakultātes kā otru specialitāti apgūst angļu valodu.

Mūsu durvis atvērtas visiem, kuri grib mācīties. Uzdevums ir studijas plānot tā, lai cilvēks tiktu pie sev vēlamā rezultāta. Problēma ir tā, ka nav kvalificētu pasniedzēju darbam ar pieaugušajiem vai sociālajām minoritātēm. Tādēļ jau nākamajā gadā plānojam ieviest jaunu specialitāti — pieaugušo pedagoģis.

NEKAS NENOTIEK PAR VELTI

Tas ir mūsu nosacījums. Pirmajā

semestrī par mācībām bija jāmaksā 12 lati un 55 santīmi, tomēr studiju maksa ir vislētākā Rīgā! Par šo naudu maksājam pasniedzējiem algas un iri. Mūsu piedāvātos mācību līdzekļus studenti pārēk, kad tie vajadzīgi.

Rudeni bijām spiesti uzņemšanu pārtraukt — tik liels bija studētgrībētāju pieplūdums. Tagad ir 400 studentu.

REŽĪMI IR DAŽĀDI

Lauku skolotāji uz lekcijām brauc 6 nedēļas gadā, bet pilsētnieki divas reizes nedēļā. Ir skolotāji, kuri brauc vienu reizi nedēļā un studē no rīta līdz vakaram. Tekstilmākslas studenti kopā sanāk sestdienās un svētdienās. Ejam pretī jebkuram — iesniegumā lūdzam norādīt, kurš ir optimālākais darba laiks studijām. Tam arī pakārtojam savu darbu.

ESAM NOLĒMUŠI DZĪVOT ILGI

Ir atrasta vieta izglītības sistēmā, kur neviens nedarbojas. Kamēr publikā nebūs alternatīvas, mēs pastāvēsim. Manuprāt, mazās firminas, piemēram, valodu centri, nespēj nodrošināt kvalitāti. Riskējam ar Universitātes vārdu, tādēļ nedrīkstam būt pavirši kvalitātes ziņā. Ierodas cilvēki, kuri zina, ka šeit strādā mācībspēki ar pieredzi un kuri sava mundiera godu sargās. Esam atzīti arī internacionāli, uzturam sakarus ar Ziemeļvalstīm. Mēs dzīvosim.

MĀRA SADOVSKA

STUDENTU KORPORĀCIJAI "LETTGALLIA" 95 GADI

Kad, kur un kā krustojušies ceļi ar "Daugavieti"?

No vēstures zinām, ka Dzirnau ielā 36 un 41 gandrīz pretim viena otrai atradušās abu korporāciju mītnes, kur katru pirmdien studentu un studentes pēc mācību darba steigušies uz audzināšanas, kantu (dziedāšanas)

LETTGALLIA (1899-1994)

stundām, literārajiem vakariem, dežūrām — tecinus vien devušies, nokavēt nedrīkstēja, jo korporācijas ir disciplīnas organizācijas.

Kultūrvēsturiskajā grāmatā "Daugaviete" (Čikāga, 1966. g.) 49. lpp. ievietots attēls — deju stundu noslēguma vakars ar Lettgalliu 1934./35. māc. gadā Daugavietes konventa dzīvoklī (1. att.).

Deju stundu noslēguma vakars ar Lettgalliu 1934./35. māc. g. Daugavietes K1 ta dzīvoklī

Pirmsokupācijas laika filistres stāsta, ka tā aizsākusies korporāciju draudzība un laika ritējumā veidojušās studentu (daugaviete — letgalis) ģimenes, piemēram, Ērika Daugule — Jānis Blumbergs, Velta Jansone — Jānis Ārgalis, Tamāra Ērgle — Kārlis Cēbers (2. att.), Helēna Mitule — Raimunds Zemjānis. Gandrīz visu šo ģimeņu meitas arī ir daugavietes. Kā sākusies mūsu korporāciju jaunās paaudzes saskarsme? Mēs, atjaunotnes laika daugavietes, pirmo reizi letgaļu saimī vienkopus redzējām 1990. gada septembrī Doma katedrālē prezidenta Kārļa Ulmaņa piemiņai veltītajā dievkalpojumā — aizrūgumā par studentu korporācijām. Vissspilgtāk atmiņā iegulusies Lettgallias karoga iesvētīšana Sv. Jāņa baznīcā, prāvesta J. Liepiņa svētruna par studentu bataljona lomū tēvzemes aizsardzībā, trāpīgi izvēlētais vadmotīvs "Sargā, cik gara vēl nakts?... Rīts nāk...", jo tobrīd sirdī visi lolojām domu

par neatkarību. Pēc tam kopējais gājiens līdz Brīvības piemineklim, studentu korporāciju regālijas — it īpaši rapieri — izraisīja sen zudušo drošības izjūtu un ticību nākotnei, brīvībai. Dziļā pacilātībā skanēja kopējās dziesmas, ziedi Tēvzemei iegūla Brīvības pieminekļa pakājē.

Tumsas gados ilgi klusībā slēptais Lettgallias tradīciju kopums pilnībā atklātībai sāka pavērties tikai pēc mūsu "de iure" atzīšanas, kad par redzēto bieži varējām teikt "pirmo reizi".

Korporācija ir mūža organizācija, kas draudzībā sasaista, neskatoties uz gadiem un attālumiem, un nebeidzas, "ja kādu brāli ved uz kapiem klusu" — par ko pārliecinājamies mana tēva bērēs (3. 07. 91.). Sekojot Lettgallias karogam ar tā laika senioru Miervaldi Godmani gājiena priekšgalā, letgaļu vienotā saime sērām pārklātos deķeļos tikko atgūtajā bijušajā letgaļu kapu kalniņā Meža kapos — lēni nolokot 3 reizes karogu pāri vēl neaizbērtai kapu kopīnai, atdeva pē-

šanās (S. Rahmaņinova prelūdiņas mūsu pianistes Agļjas Ozoliņas izpildījumā), stāstījums par Vispasaules studentu salidojumu Trondheimā (Līga Rozenberga), debātes, vēsturiska informācija (letgaļi), viesību dejas jauno mūziku ansambļa pavadījumā (M. Cēbera aranžējumā, Mūzikas akadēmija).

Mūsu otrs kopējais saviesīgais pasākums — literārais vakars. Uz to 1993. gada februārī pulcējāmies Arhitektu nama telpās. Tēma "Māja latviešu tautas izpratnē". Referente — arhitektūras studente Līgita Lugūze. Otru referātu "Celtniecība latviešu ģenēzes kontekstā" nolasiņa Ints Krievkalns. Abi referenti saņēma pozitīvu novērtējumu — letgaļi savu referātu "ieskaita", daugavietes savu novērtēja ar "labi", lai izvirzītu krāsu piešķiršanai. Vecākās paaudzes kopējie atmiņu pavedieni šķetinās vakara saviesīgajā daļā. Atjaunotnes laika viceseniore pastāstīja par kāzu ceremonijas norisi korporeļu saimē: ka

Vecāku kāzas 1937. gadā korporāciju tradīciju garā

dējo cieņas apliecinājumu mūža organizācijas filistram, kas uzticību tās mērķiem un devīzēm pildījis no 1932. — 1991. gadam.

1991. gada 13. jūlijā pirmā Pasaules latviešu zinātnieku kongresa gājiena laikā priekšgalā braši soļoja Lettgallia kā P!K! prezidējošais konvents, visas pārējās korporācijas — dibināšanas gadu secībā.

1991. gada 6. novembrī Lettgallia sveic Daugavieti 70 gadu jubilejā. Vecajā Sv. Gertrūdes baznīcā vienoti un izjusti izskan kopīgi dziedātie korāļa vārdi "Dievs, mūsu jauno maiņu māci, kā pildāms ir Tavs žēlīgs prāts...". Pēc svētku akta LU Lielajā aulā — jubilejas balle Mazajā ģildē — pirmā kopējā polonēze gala tērpos.

Turpmākais kontakts — savstarpējās iepazīšanās vakars. 1992. gadā letgaļu jaunā paaudze viesojās pie mums tējas vakarā klasiskā stilā — mūzikas klausī-

gadu pirms laulībām jāizsūta saderināšanās kartes ar abu vecāku parakstiem, ka jāielūdz prezidiju pārstāvjus un audzinātāju - oldermani, ka "maršali" (līgavaiņa konfukši, draugi), ģērbti frakās, baltos cimdos, līgavas māsas garos baltos tērpos, ka līgavainis pasniedz līgavas pušķi ar savas korporācijas lenti utt. Tas ir tikai neliels ieskaits — tradīciju vainags jāpaplašina. Tā arī nospriežam, ka veco tradīciju iedzīvināšana vēl ir tikai aizmetnī.

Šodien, kad gatavojamies Lettgallias 95 gadu jubilejas svinīgajam aktam, vēlam, lai mūsu draugiem pietiek spēka, izturības, jaunības degsmes kāpt zinību kalnā arvien augstāk, lai garā stipri, savstarpējā uzticībā un mīlestībā darītu visu mūsu Tēvzemes plauksmei.

*Lettgallias filistra meita
Daugavietes t/l magister literarum
fil. ĀRIJA CĒBERE*

SVEICIENS VISIEM ATŠKIRĪGAJIEM, MAZLIET TRAKAJIEM UN PĀRĒJIEM...

Aiz trejdeviņām jūrām, aiz trejdeviņiem kalniem...

Cilvēkiem vienmēr gribējies zināt, kas notiek tur — tālumā. Tur, kur mūsu nav. Tur, kur vairums no mums diez vai kādreiz nokļūs. Ar romantiskām trīsām dvēselē kompensējam šo vēlmi, lasot ceļojumu aprakstus, klausoties aculiecinieku stāstus vai skatoties televīziju un video. Vai arī — vienkārši sapņojot. Vai mūsu vidū ir daudz cilvēku, kuri nav zaudējuši šo lielisko spēju? Uzdrošinos teikt, ka tieši sapņotāji ir tie, kas realizē dzīvē tās interesantākās idejas.

Jā, sapņot varam, bet kas notiek tepat mums līdzās? Vai ir daudz cilvēku, kuri ir gatavi ziedot savu enerģiju, savas domas un idejas, lai padarītu interesantāku dzīvi arī pārējiem, ne tikai sev?

Kādu vakaru satiku vienu no savām paziņām. Un viņš teica: "Klau! Kāpēc gan mēs nevarētu izveidot avīzē jauno talantu lappusi? Ir taču tik daudz studentu, kas prot daudz ko interesantu un būtu ar mieru pastāstīt par to arī pārējiem."

Man likās, ka tā ir laba ideja, un nolēmām — vajag tik rakt!

Un, lūk, rezultātā jauna lappuse, kura, ceru, jums liksies interesanta — intervijas ar jaunajiem talantiem. Protams, ka tas gods — tikt intervētam pašam pirmajam — tika šīs idejas autoram Vilnim. Pareizāk būtu teikt — DJ Vilnim, jo viņš ir didžejs un spēlē diseniētes studentiem un pārējiem, kas to vēlas. Un tas nav vienīgais, ko viņš prot, bet par to — lasiet paši!

— Vilni, vai tev patīk sapņot?

— Ja sapņi ir krāsaini, tad jā.

— Vai tu bieži redzi krāsainus sapņus?

— Nē, bieži neredzu. Ja redzētu, tad, domāju, varētu būt normāli.

— Tu esi sapņotājs vai praktiķis?

— Vai esmu sapņotājs? Vispār jau nē.

— Un kā ir ar fantazēšanu?

— Fantazēšana ir laba lieta. Tikai nevajag ar to saslimt.

— Didžejam tāda specifiska nodarbošanās — gandrīz visu laiku jābūt uzmanības centrā. Varētu teikt, lideris. Vai tu jūties kā lideris?

— Domāju, ka nē. Lideris — tas ir vairāk kaut kas no politikas, nevis no mūzikas.

— Kāpēc tu esi izvēlēties šādu nodarbošanos?

— Nodarbošanos lielākā daļa cilvēku neizvēlas paši. Tā laika gaitā atnāk pati. Protams, mēģināt jau vajag, citādi neuzzināsi, kas tev ir tuvāks. Man ir sanācis tā, ka interesējos par mūzikas un vispār skaņas atskaņošanas iespējām.

Vispār jau gribētos, lai uz di-

dzeju skatītos vairāk kā uz mākslinieku. Un, ja kāds nepiekrīt, tad diseniētēs viņam tikpat labi varētu skanēt CD automāts.

Vairumā disenišu skats uz DJ ir tiešām bēdīgs, bet gan jau patiesi labie pasākumi liks sevi manīt. Virspusēji skatoties, ja es ieeju zālē, kur notiek dejas, un tur ir arī tāds cilvēks kā didžejs, tad pasākumu vērtēju pirmkārt pēc tā, kā tiek strādāts ar muzikālo materiālu (tūri tehniski).

Vispār didžejam nevajadzētu sevišķi nodarboties ar organizatoriskajām lietām, kaut gan lielākai daļai no viņiem pašiem jāvelk visi gali kopā.

Normālā situācijā šādās lietās sadarbojas vairāki cilvēki.

— Vārdu sakot, vajadzīgs menedžeris. Tu laikam visu dari pats?

— Es varu kaut ko izdarīt pats tad, kad ir pasākumi cilvēkiem trīsdesmit. Bet, kad jāriko kaut kas lielāks, tad arī man ir "sava" komanda, kurā visi kaut ko dara. Un viss kopā nav nemaz tik slikti.

— Pastāsti, kādos pasākumos

esi spēlējis, un kādi ir bijuši rezultāti?

— Labs pasākums bija Ģeogrāfijas fakultātē. Apskatījām, kā tas isti pie viņiem notiek. Zālē bija labs noskaņojums, tāpat viss bija O.K. Varētu vēl kādu reizi uz turieni aizbraukt.

Bija vēl viens pasākums 69. vidusskolā. Varētu teikt, novērtējām, kā spēlē citi.

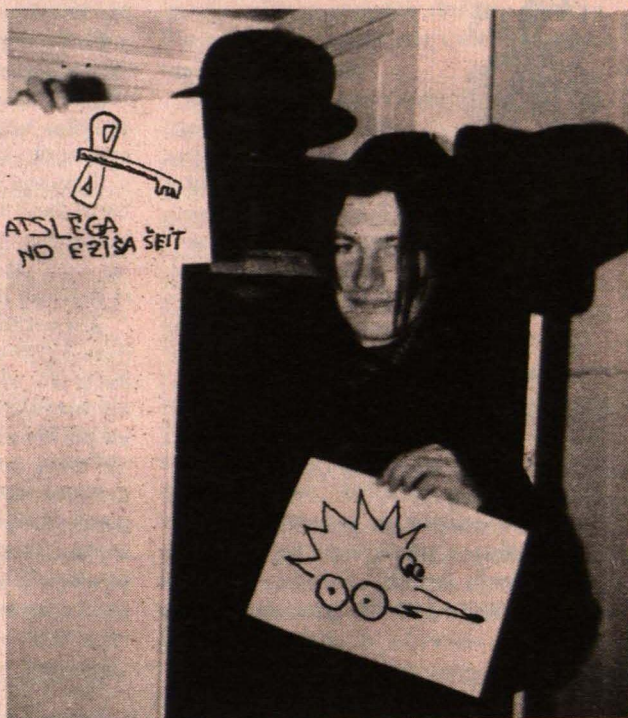
— Ar ko atšķirās skolu jaunieši no studentiem?

— Dejojošā publika ne ar ko neatšķirās. Kad dejo, tad visi ir vienādi. Tie, kas spēlēja, gan krietni atšķirās. It kā zūrijai bija jānosaka, kurš spēlē vislabāk. Bija trīs grupas. Viņiem lielākā problēma ir tehnika: pašiem negribas savu naudiņu ielikt, un tad rezultāts nav pārāk labs.

— Tagad nauda ir lielākā problēma visiem. Kā tu tiec galā ar to?

— Var pamēģināt naudu krāt... līdz zināmiem brīžiem.

— Es zinu, ka tu ne tikai spēlē diseniētes, bet dari vēl kaut ko (Turpinājums 14. lappusē)

— šis ir SLIKTĀIS

DOMU SIRDS!

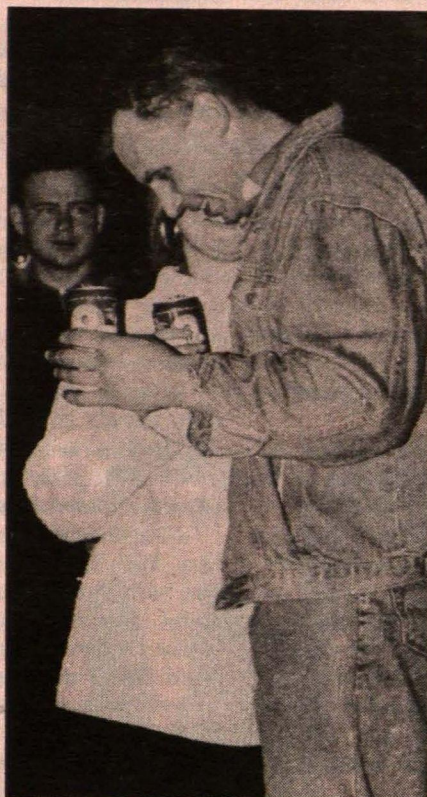
*(Turpinājums no
2. lappuses)*

izgaismot fotofilmīnu, kurā, iespējams, esmu fiksējis ne tās sejas ne tajā pagriezienā. Atvainojiet, kungī, bet — tāds darbs, un katram pašam jādomā, ko dara un kāds izskatās, no kurienes atnācis un ar ko nodarbojas.

Labi, ka vēl satiku senas paziņas, vecus un labus draugus, tos pašus diendienā redzētos kursa biedrus un radās iespēja pārmit dažus saturīgus teikumus.

Tā jau saguris, pret rītu devos mājās, sargājot fotokameru un neizgaismoto filmu. Neko darīt, bet konstatēju, ka Valentina dienas aromāts stipri iesūcies manās drēbēs, tādēļ, ja būs žēl mest ārā, būs steidzīgi jāmazgā.

Ar sveicenu Meteņu dienas rītā — smalko aprindu fotomeistars NETIS

Dažus vienoja mūzika, kādus — jūtas, bet citus savukārt — alus bundžīņas.

Aust rīts, aiz meža sarkanbaltu redz jaunu dienu mostamies, bet dejot nav viegls darbs, tādēļ solidāki partneri savas dāmas iznesa no zāles atsvaidzinātās, lai viņas dejas prieku izturētu līdz galam.

STUDENTA SOS SAUCIENS UN "UA" ATBILDE UZ ANONĪMO VĒSTULI

"Universitātes Avīzes" redakcijā ir pienākusi vēstule no Filoloģijas fakultātes studentes. Diemžēl tā ir anonīma, un neviens no korespondentiem nevar tikt ar tās autoru, lai aprunātos par sasāpējušo lietu.

Tās būtība ir šāda — studente ir sašutusi par to, ka Latviešu literatūras katedras docētāja atļāvusies pie centrālā dēļa, kur atrodas nodarbību un sesijas saraksti, pielikt studentu sarakstu ar zināšanu rezultātiem — iegūtajiem punktiem un piezīmēm par darbu pagājušajā semestrī. No šejienes varot izraisīties tālejošas sekas, kas ietekmēsot studentu "nākotnes atzīmes", jo, iespējams, vairāki pasniedzēji tiks iespaidoti likt sliktākas atzīmes, tāpēc ka daļa studentu "tiek norakstīti kritušajos [enģelos — A. Š.]".

Tiekoties ar Latviešu literatūras katedras vadītājas vietas izpildītāju docenti Valdu Čakari, uzzināju, ka šāda veida saraksta izlikšana ir metode, kā studenti var uzzināt operatīvu un uzskatāmu informāciju par saviem rakstiskajiem darbiem. Pēc viņas domām — Filoloģijas fakultātes mācību spēku regulāra prakse ir šādu sarakstu noformēšana, un tas ir labs sasniegums pasniedzēja darbā. Jāpiezīmē, ka šāda prakse ir arī Rietumu (kas īpaši moderni) praksē.

Nākošais moments — izpaliek pasniedzēja individuālais kontakts ar studentiem. Tas ir diezgan bēdīgi, bet pieciešami, un, "ja Muhameds neiet pie kalna, tad kalns iet pie Muhameda". Manuprāt, nevajadzētu mocīties ar mazvērtības kompleksiem, kas saistīti ar tuvošanos pasniedzējai. Ja tiešām cināties par brīvo personību un cilvēcību attiecībās, spertiet Jūs pirmo soli, bet rakstīt anonīmas vēstules nav stipras personības raksturā.

Arī doc. V. Čakare, kas teica, ka saprot studentes vēstules psiholoģisko momentu, uzsvēra, ka droši vajadzēja pieiet pie konkrētā pasniedzēja, katedras vadītāja vai tās vietas izpildītāja, studente būtu uzklausīta un nekādas represijas tam nebūtu sekojušas.

Atbildot uz jautājumu par vietu, kur studentiem griezties un meklēt taisnību, domāju, ka pareizā instancē — "Universitātes Avīzē" — esat griezusies. Iespējams, ka līdzīgas problēmas risinās vēl joprojām neesošā LU Studentu Padome.

Bet atgādinu, ka jebkura iestāde, organizācija, kantoris Jūs uztvers "nenopietni", ja nevarēs tikt ar Jums aci pret aci, neuzzinās konkrētus, pierādītus faktus un nevarēs atsaukties uz Jūsu dotajām liecībām.

Studenti, esiet drošāki!

AJA ŠULTE

P. S. Vērsties var arī pie 14 pašlaik eksistējošiem studentiem — senatoriem, kas darbojas LU Senātā un kuru pienākums ir pārstāvēt studentu intereses.

*(Turpinājums no 12. lappuses)
sabledrības labā.*

—Jā. Tā kā mācos LU, tad darbojos studentu radio, kurš atrodas Buļļu ielā 5. Tā ir tāda lieta, kas bieži bojājas un kurā jāieliek daudz darba. Radio, liels vai mazs, prasa tādu īpašu dzīves stilu, ja ar to nodarbojas nopietni. Tas ir viens no īpašo dzīvesveidu sērijas.

—Val nesariņāk tā, ka tev studijas ir pašā pēdējā vietā?

—Viss atkarīgs no sezonas. Sesijas laikā studijas ir pirmajā vietā. Citā periodā tām veltu mazāk laika.

—Kā tu domā, vai daudzi studē šādā veidā? Vai tas ir normāli?

—Es domāju, ka vairums. Un, ja vairums, tad laikam tas ir normāli.

—Kāpēc tev vajadzīgas studijas?

—Grūti pateikt. Teiksim tā — pašreiz pie mums nav tādas sistēmas, ka mācību iestādēs varētu brīvi attīstīt savas zināšanas un hobijus tādā līmenī, lai varētu ar to kaut ko pelnīt. Tāpēc gribot negribot ir jāizvēlas pieņemamākais variants no tā, ko piedāvā citi. Kaut kur arī jāstrādā.

—Kā tu domā, vai studenti šodien prot priecāties un atpūsties?

—Es domāju, ka prot, vienkārši — viņiem jau nav īpaši lielas izvēles, kur un ko darīt.

Ja runā par kaut kādiem pasākumiem, tad pilsētā notiek kādi trīs četri, kuri ir vienādi organizēti un vienādi neinteresanti.

—Val pats neesi mēģinājis organizēt kaut ko oficiālu un regulāru? No kā tas ir atkarīgs?

—Atkarīgs ir no tā, vai ir iespēja dabūt telpu, kurā kaut ko darīt tālāk. Protams, ir arī cita pieeja — neko īpaši nedarīt, lai tikai nauda nāk. Vislielākā problēma ir tā, ka Latvijā praktiski neeksistē mūzikas bizness. Jūtu līdzīgu latviešu grupām, kam tā rezultātā ir grūtības ar savas mūzikas pārdošanu.

Ļoti grūti ar regulāriem pasākumiem, jo vairums cilvēku vienkārši neņem pretī perspektīvos mūzikas stilus, jo viņi šo mūziku nepazīst.

—Kādas ir tavas aizraušanās? Ko tu vēl dari, neskaitot mūzikas klausīšanos un spēlēšanu?

—Man patīk staigāt gar jūru. Mana dzimtā puse ir Ventspils — tas jau visu izsaka.

—Ko tu darītu, ja tev ledotu daudz naudas un atļautu darīt visu, ko sirds kāro?

—Hm... tad es nopirktu normālu... nu, normālu cepurīti. Jo neviens man nepiesakās uzadīt tā-

du, kādu es sev vēlētos. Saka, ka nepiestāvēšot.

—Kādu tad cepuri tu gribētu redzēt sev galvā?

—Aditu micīti tāda normāla katliņa veidā, ar lielām ausīm. Ja nu kāds man tādu cepuri uzadītu, tad daļu no savas lielās naudas noteikti ziedotu. Un galvenais cepurei ir "lielās ausis"!

—Pasaki man, kas tev ir galvenais dzīvē?

—Galvenais dzīvē ir normāli dzīvot.

—Ko tavā izpratnē nozīmē — normāli dzīvot?

—Tas ir — normāli atpūsties un darīt to, kas sirdij ir tuvākais, un lai neviens neapspiež to, ko es daru.

—Ko tu vēlētos teikt pārējiem, izmantojot avīzes starpniecību?

—Pārējiem? Ziemā novēlēt visiem tādas jaukas cepurītes, galvenais — krāsainas; un sirdi — cukuru un saldumu vairāk.

—Kā tu domā, kas ir studenti? Ko viņi vispār grib? Kas tā ir par tautu un ar ko viņi atšķiras no pārējiem?

—Studenti ir cilvēki, kas mācās augstskolā. Bet citādi, es domāju, studenti ir tādi paši cilvēki kā pārējie. Staigā pa ielām, baidās no kontrolieriem un parasti nekad nemaksā soda naudu.

—Jā, vai tu pats baidies no kontrolleriem, vai arī esi godīgs pasažieris?

—Es vienkārši baidos braukšanas kartiņu aizmirst mājās.

—Kas ir tava mīļākā mūzika un ko tu pārējiem ieteiktu klausīties?

—Klausīties es nevienam neko neiesaku, jo katram ir jāklausās tas, kas pašam patīk.

—Kas patīk tev?

—Man... man patīk visāda nestandarta deju mūzika, kaut gan tā reti skan deju zālēs.

—Laikam cilvēkam jābūt dzīvē tēdam periodam, kad jūsmo par vienu dziesmu, tad tā apnīk, tad nāk atkal jauna dziesma, kura atkal apnīk, un tā tas turpinās. Bet tomēr katram ir tādas mīļas dziesmas, kuras saistītas ar kaut kādām skaistām atmiņām. Vai tev arī ir tādas dziesmas?

—Jā, protams. 1984. gadā bija DURAN DURAN — baigi laba mūzika. Vajag apsēsties ērtā krēslā un paklausīties. Sevišķi burvīgas ir mierīgās kompozīcijas. Tas ir no tā laika, kad man parādījās interese par ierakstiem. Šī grupa bija pirmā, ko ierakstīju. Pirmais jau vienmēr ir tas labākais.

—Varbūt tu spēlē arī kaut ko citu, ne tikai atskaņo mūziku ar

magnetofonu?

—Dažreiz joka pēc uzspēlēju akordeonu, arī ģitāru, bungas... Kādreiz biju darbojies kādā pavīsam mazpazīstamā grupiņā, bija vēlāk sadarbibā ar avangarda deju grupu EAS no Ventspils.

Vispār, taure ir labs instruments. Varētu uztaisīt tādu publisku modinātāju, tā ap plkst. 9 no rīta: Atskan spalgs taures signāls, un visi var doties savās gaitās. Katrā ziņā taure noteikti skan maigāk nekā modinātājpulkstenis.

—Kur tu gribētu dzīvot, ja tev dotu iespēju izvēlēties?

—Kuldīga ir forša pilsēta.

—Val tu gribētu dzīvot kādās skaistās, eksotiskās salās?

—Tur dzīvo tie melnie, nu, nēģeri. Man bail no tādām ciltīm, kas varbūt netišām varētu mani apēst. Bet visā visumā — visu cieņu nēģeriem. Viņiem ir ļoti daudz labas mūzikas.

—Kāds ir tavs mīļākais dzīvnieks?

—Eziši patīk. Viņi īstenībā nemaz nav tik durstīgi. Viņus var arī zīmēt. Labāk pat zīmēt, nekā ņemt rokās. Ezišiem nepatīk, ka tos aiztiek. Laikam jau adatas izaugušas tieši tāpēc, ka pārāk daudzi gribējuši viņus paņemt rokās un paglaudīt. Tāpēc labāk zīmēsim. Tas ir vienkārši. Visejošākie ir ar riteņiem un kāpurķēdēm. Vispār — labas rotallietas ir daudz labāka lieta nekā daudzi kilogrami banānu.

—Kas patīk cilvēkos?

—Cilvēkos patīk dažādība. Ja visi būtu vienādi, tad taču būtu galīgi neinteresanti.

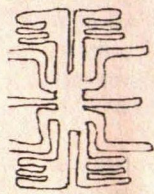
Sveiciens visiem atšķirīgajiem, mazliet trakajiem un pārējiem

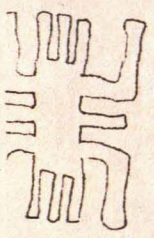
Ar DJ Vilni sarunājās un sveiclenam plevienojas
ILZE STIKĀNE
zīmējumu autors: DJ VILNIS

TENA NIGUĻA foto

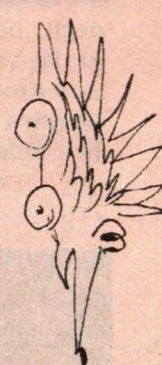
... IR
KAUT KAS PAIR
AFRIKU !!

AKR 10 NEKAR
NEVAR ZINĀT

ŠIF ABI
KĀ PARASTI

KAUT KAS PATIEŠĀM KARALISKS

Mēdz teikt, ka par gaumi nestrīdas. Nestrīdas arī par muzikālo gaumi, kas gan laikam mēdz būt īpaši daudzveidīga — klausās roku, metālu, klasisko mūziku un arī tautas mūziku. Bet kādam taču patīk dzirdēt skanam kaut ko patiešām "karalisku". Un tāpēc... NEPRETENCIOZA VERSIJA PAR "QUEEN"

Britu rokmūzikas kvartets "Queen" pasaulē eksistēja vienpadsmit gadus, kad, vēloties sevi apliecināt ar kaut ko stilistiski gluži jaunu un nebijušu, grupa iespēlēja savu otro "Queen" LP "Hot Spice", kas gan mūzikas pasaulē ieguva tikai nelielu ievēribu. Albuma A-pusē "Queen" reprezentējās ar piecām dziesmām labākajās Funky-Art tradīcijās, B-pusē piedāvāja "mūziku, kas patīk visiem" — daudz skaistu melodiju un kopā ar Deividu Boviju iedziedāto "Under Pressure". Profesionāļu vērtējums bija viennozīmīgs: "Hot Spice" ir tālu no angļu rokmūzikas augstākajām virsotnēm, atskaitot vienīgi veiksmīgās ritma variācijas dziesmā "Earth, Wind and Fire". Bet klausītāju plašāko atsaucību ieguva dziesma "Body Language".

Kaut arī albums kopumā nebūtu uzskatāms par komerciālu un māksliniecisku neveiksmi, tas tālu atpalika no "Queen" labākajiem sasniegumiem, un uz neilgu laiku pat izjauca kvartetu. Rodžers Teilors šai laikā iedziedāja savu solo LP "Fun in Spice", ko gan arī var uzvert vienīgi kā jokū. Ar ģitāristu Brianu Meju bija labāk — viņš muzicēja kopā ar Ediju van Halenu.

"Queen" atkal apvienojās pēc vairāk nekā gadu ilga laika un iespēlēja savu jauno LP "Works", un, kas ir dziesmu tekstus pārtulkojis, tas arī zina, — grupa vienkārši gribēja elektroniskās un kompjūtermūzikas laikmetā atgādināt arī par to laiku, kad pasaule pārdzīvoja pirmo rokenrola slavas vilni, kas taču arī pašu "Queen" padarīja slaveni.

"Queen" vēsture aizsākās gandrīz pirms gadsimta ceturksņa — 1970. gadā, kad neveiksmīgajā, sen aizmirstajā trio "Smile" sastapās Rodžers Medovs-Teilors un Brians Mejs. Savu ideju par pastāvīga ansambļa nodibināšanu viņi realizēja kopā ar pianistu un dziedātāju Frediju

Merkuriju un basģitāristu Džonu Dikonu, izveidojot kvartetu "Queen". Muzikālo izglītību visi četri "Queen" mūziķi bija ieguvuši, spēlējot dažādās amatiergrupās, un katram mūzikā bija savs elks, kā piemēram, Džimijs Hendriks, "The Beatles", Bobs Dilans, kas ietekmēja viņu muzikā-

lo karjeru un pašizteikšanās veidu. Bet visu "Queen" mūziķu biogrāfijās ir atrodama vēl kāda kopīga iezīme, kas mūsdienai rokmūziķu aprindās ir liels retums — viņi bija studējuši dažādās augstskolās un apguvuši, tā teikt, nopietnu — ar mūziku nesaistītu specialitāti. Merkurijam bija apmeklējis mākslas skolu, lai kļūtu par grafiķi, Teilors studēja zobtehniku, Mejs bija tā aizrāvis ar fizikas studēšanu, ka tika pat līdz doktorantūrai, un Diksons pabeidza Čelsijas ģeodēzijas Fizikas un Matemātikas fakultāti. Ar šīm zināšanām neprofesionālie mūziķi ķērās pie kvarteta veidošanas, stingri apņēmies gūt panākumus un cenšoties sacerēt efektīgu, aizraujošu rokmūziku ar pavisam īpatnēju skanējumu, bet tikai pēc diezgan ilgām pūlēm un meklējumiem radās "karaliskais" hārdroks ar diferencētu skaņu ainu un neiztrūkstošu ģitāras skanējumu fonā. 1973. gada vasarā "Queen" laida klajā savu pirmo albumu, bet 1974. gada novembrī pirmo reizi iekaroja popularitāti ar nākamo al-

bumu "Sheer Heart Attack". Gadu desmita vidū "Queen" sasniegta jau ievērojamus panākumus. Sešu minūšu garā dziesmā "Bohemian Rhapsody" no albuma "A Night of the Opera" izvērtās par vispopulārāko dziesmu Anglijā kopš Pola Enkes dziedātās "Diana" 1957. gadā un ilgu laiku bija atrodama dziesmu aptauju tabulu augšgalā visā Eiropā.

Vēlreiz "Queen" sasniegta ievērojamus panākumus ar albumu "News of the World", kurā skanēja nu jau par roka klasiku kļuvušās dziesmas "We will Rock You" un "We are the Champions". Bet ar tām "Queen" sasniegta savu spēju un slavas virsotni. Viņos vairs nebija pietiekami daudz talanta, lai pārspētu paši sevi un lai atrastos britu mūzikas radikālo pārmaiņu priekšgalā. Ar plašu, lieliski organizētu uzstāšanos "Queen" novilkta noslēdzošo svītru gadu desmitam, kas kvartetam bija atnesis varbūt veiksmīgākās britu rokgrupas slavu.

Bija jāpaiet vairākiem gadiem, līdz "Queen" parādījās atkal ar albumu perfektā tehniskā līmenī un, nenoliedzami, viņu pirmsākumu stilā. Tas iepriecināja publiku tik ļoti, ka britu roka vecākās paudzes tradīcijas un stils atkal spilgti atdzīvojās klausītāju atmiņā.

Nu, lūdzu, — "We are the Champions" — tikai vajag zināt to panākt. Un "Queen" to zināja tik labi kā diezin vai vēl kāda cita rokgrupa. To pierāda arī 1990. gadā klajā laistais, pēc kārtas septiņpadsmitais albums "Innuendo", kas apvienoja visas "Queen" muzikālās attīstības ceļa raksturīgākās iezīmes un varbūt tieši tāpēc atkal padarīja ievērojamu šķietami jau novecojušo kvartetu.

1991. gadā "Queen" nosvinēja savu dibināšanas gadskārtu tādā pat sastāvā, kā bija nodibinājusies pirms divdesmit gadiem. Bet šāda nemainīga vienotība grupai bija nolemta tikai gadu. 1992. gadā nomira "Queen" dziedātājs un pianists Fredijs Merkurijis, un "karaliskais" kvartets turpina eksistēt tikai kā trio. Šodienas "Queen" jau ir tikai kā atmiņa par "We are the Champions" pašpalāvigajiem dziedātājiem.

*No vācu valodas tulkojusi
MAGDA RIEKSTIŅA*

ua Universitātes Avīze
LEKCIJU STARPBRĪŽIEM

KONKURSA dalībniekiem un tiem, kas vēl gatavojas tajā piedalīties!

Esam pateicīgi tiem, kas atsaucās uz organizēto konkursu un meklēja pareizās atbildes. "Universitātes Avīzes" konkursa 1. kārtā, kas bija veltīta Vācijai, uzvarēja DAIGA ZVEJA no Filoloģijas fakultātes. Viņa ir uzrakstījusi pareizas

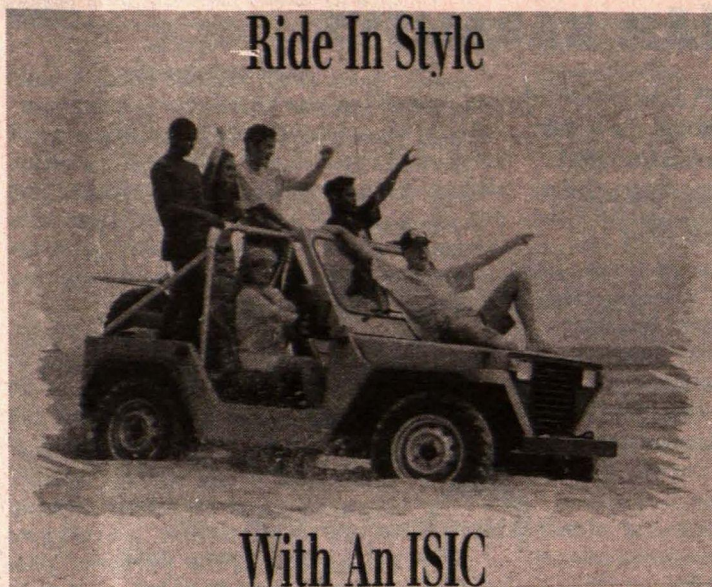
KONKURSS ● KONKURSS

un izsmeļošas atbildes, tā parādot mums savas zināšanas par šo Eiropas zemi. Tāpat pilnīgi precīzas atbildes uz mūsu jautājumiem devusi GUNDEGA KAMPUSE no Ekonomikas fakultātes.

Konkurss turpinās. Vēl būs trīs kārtas. 2. kārtas jautājumi publicēti "Universitātes Avīzes" iepriekšējā numurā.

Mēģiniet atbildēt uz tiem! Piedalīties nekad nav par vēlu!

Atbildes uz 2. kārtas jautājumiem par Krieviju iesūtiet, lūdzu, līdz noteiktajam termiņam — 1. martam. Mūsu adrese — "UA" redakcija, Aijai, Raiņa bulv. 19, Rīgā.

JAUNUMI NO STUDENTU INICIATĪVAS FONDA

Kā jau rakstījām, šis fonds galvenokārt nodarbojas ar studentu karšu izplatīšanu Latvijā. Tās ir kļuvušas populāras studentu vidū, — laikā no 1993. gada septembrim līdz 1994. gada februārim ir pārdots ap 1000 studentu karšu. Tās pirkuši gan LU, gan MA, SPA, LLU, RAU un citu augstskolu studenti. Tā ir jau zināma informācija, bet jaunums ir tas, ka SIF izplata arī tā saucamās teacher card — pasniedzēju kartes. Šāda karte pagaidām ir tikai vienam — cienījamajam LU rektoram J. Zaķa kungam.

Pasniedzēju kartes var iegādāties SIF kantorī, Raiņa bulv. 19, tikai ir viens "bet" — pagaidām nav zināms, kurās valstīs un kādi atvieglojumi ir pasniedzēju kartes uzrādītājam. Ja kāds zina šo informāciju, palīdziet, lūdzu, SIF darbiniecēm. Atalgojums garantēts — pasniedzēja karte uz jums vēlamu tās lietošanas laiku.

Fondā vēl var iegādāties nelielas, krāsainas grāmatīņas (Ls 1. 50) "ISIC world travel 93/94 handbook". Tās īpaši noderēs tiem, kas vēlas braukt uz ārzemēm mācīties, ceļot, strādāt vai atpūsties. Grāmatīņa sniegs vajadzīgo informāciju par valsti, studentu organizāciju, kurā interesents varēs griezties pēc palīdzības, papildus informācijas u. c.

Tuvākajā nākotnē paredzēts izplatīt reklāmas plakātus par studentu kartēm. Plakātu kolekcionāri vai studentu karšu fani, kā arī pārējie tos varēs iegādāties turpat — SIF telpā.

Pats galvenais un interesantākais — 1994. gada oktobrī Norvēģijā, Trondheimā tiek rīkota starptautiska studentu konference — festivāls, kas veltīts cilvēktiesībām. SIF lūdz interesenus, kas grib piedalīties festivāla 15 darba grupās, līdz 15. martam aizstaigāt pie Studentu Iniciatīvas Fonda darbiniecēm, lai gūtu tuvāku informāciju.

AJA ŠULTE

GRĀMATU DRAUGU BIEDRĪBĀ var parakstīties:

uz atkārtoto izdevumu "Latviešu pasakas un teikas" (15 sējumi, 1926. g.) un var iegādāties 1. sējumu;

uz A. Dimā (tēvs) Kopotiem rakstiem (15 sējumi) un var iegādāties jau iznākušos sējumus (1., 2., 3.—4., 6.—7., 14., 15.);

uz H. Senkeviča Kopotiem rakstiem (24 sējumi, 1930. g.) un var iegādāties 1. un 2. sējumu;

uz sēriju "Detektīvu pasaulē" (30 sējumi) un var iegādāties 1. sējumu.

Grāmatu draugu biedrība (Raiņa bulv. 19, 1. stāvs, 106. ist.; pirmdienās 14.00—17.00, trešdienās un ceturtdienās 14.00—18.00)

UZMANĪBU VISIEM!

Sakarā ar difterijas epidēmiju Latvijā, īpaši Rīgā, visiem jānododas uz Studentu polikliniku pie terapeita uz pārbaudi.

Potes var saņemt pirmdienās un ceturtdienās no plkst. 13.00 līdz 16.00, bet citās dienās no plkst. 9.00 līdz 13.00.

Atsaucieties mediķu aicinājumam!

PAZIŅOJUMS

Akadēmiskās vienības "Austrums", studentu vienības "Latviete", studentu biedrības "Fraternitas Rusticana", konkordijas "Valdemārija" pārstāvji tikās "Fraternitas Rusticana" mītnē Rīgā, Torņakalna ielā 15 1994. gada 12. februārī un apsprieda kopīgas sadarbības iespējas.

Tika panākta vienošanās attīstīt gan divpusējos, gan daudzpusējos akadēmisko mūža organizāciju sakarus, organizēt kopīgus sarīkojumus, veidojot preses izdevumus "Vienību Ziņas" un "Akadēmiskā Dzīve". Tika izteikta ideja kopīgi atzīmēt 18. novembra svētkus.

*Akadēmiskās vienības "Austrums" vecākais
A. Dimants.*

*Studentu vienības "Latviete" vecākā I. Miķelsone.
Studentu biedrības "Fraternitas Rusticana" seniors
E. Pelkaus.*

Konkordijas "Valdemārija" audzinātājs R. Šillings

Rīgā, 1994. gada 12. februārī

"Universitātes Avīze"

Redaktore Ilze BRINKMANE

Tekstu rediģē: Ginta LUKŠEVICA, Linda VAITS

Tekstu ievada: Ilze un Vija STIKĀNES

Ar datoru "Macintosh SE" tekstu saliek: Ilmārs LAUBERTS

Komercjautājumus kārtō Aldis ZELMENIS

Adrese: Raiņa bulv. 19, 110. telpa, Rīga, LV-1586
Tālrunis: 222944

"UA" iespiesta firmā "Druka" Jelgavā, Raiņa ielā 27
Reģistrācijas apliecības Nr. 535

Laikraksts iznāk divas reizes mēnesī.

Pārpublicēšanas un citēšanas gadījumā atsauce uz "UA" obligāta. Redakcijas viedoklis ne vienmēr sakrīt ar rakstu autoru viedokli.